HALKIN SESİ

29 Nisan 1975

200 Kurus

3

Tarihi yaratan biricik güç halktır

1 MAYIS

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

ŞEFİK HUSNU

1 Mayıs Nedir?

Yarın eski ve yeni dünya ajansları şu haberleri vereceklerdir: Paris'te, Londra'da, Berlin'de, New York'da... bütün işçiler işi bırakmışlar, yüzbinlerce insanın katıldığı muazzam mitingler, gösteriler yapmışlar, bağırmışlar, belki de polisle grevciler arasında hadiseler olmuş...

Acaba her yıl aynı günde, dinleri, ırkları, dilleri ve devletleri ne olursa olsun, bütün dünya işçilerinin işlerini bırakıp, böyle kitle gösterilerinde bulunmaları sebebi nedir? Onlara çoğu defa —bir işçi için önemli bir şey olan— bir günlük kazançlarını bıraktıran hatta bazen çalıştığı yerden büsbütün kovulmak tehlikesini göze aldıran güç nedir? Her işçinin yaptığı veya yapmak istediği hareketin anlamını ve önemini değerlendirmesi gereklidir

> Varsın, hâkim sınıflar bir komünist ihtilâli korkusuyla titresinler.
> Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok.
> Kazanacakları koca bir dünya var.
>
> Karl MARKS
> Frederik ENGELS

İlk önce şunu söyleyelim ki, 1 Mayıs işçi için her hangi bir dinlenme, eğlence günü değildir. Tersine, bütün işçi hareketi tarihi bize gösteriyor ki, hemen bir yüzyıllık zamandan beri yapılan 1 Mayıs'ta işçi sınıfı asla dinlenmemiş ve gülmemiştir. Belki pek çok yorulmuş, üzülmüş, kurban vermiştir.

1 Mayıs, bilakis yerin altında ve üstünde çalışan milyonlarca işçilerin vapurlarda, trenlerde, madenlerde, fabrikalarda çalışan ve ıstırap çeken bütün işçilerin kendi kaderlerini en iyi düşündüğü, durumunu en iyi anladığı, kapitalist soygunculuğuna karşı sonsuz şikayetlerini haykırdığı, kendinin de insan gibi yaşamak hakkının tanınmasını istediği ve bunun dayanışmalı ve yek vücut bir kitle halinde yaptığı gündür.

Fakat bazen 1 Mayıs'ın amacından saptığı veya bilerek saptırıldığı olmuş, 1 Mayıs herhangi bir bayram günü gibi kutlanmıştır. Bizde de ilk yıllarda 1 Mayıs günü işçiler yemekleriyle aileleriyle kırlara gitmişler, kuzu yemişler, gülmüşler, eğlenmişler, hoşça vakit geçirmişlerdir Evet, işçinin de büyük nefes almaya, gülmeye, eğlenmeye hakkı vardır. Hem herkesten fazla hakkı ve ihtiyacı vardır... Fakat belirli ve açık bir anlamı ve hedefi olan 1 Mayıs'ı bir eğlence günü olarak geçirmek işçi menfaatlerine karşıdır. İşçi hareketine, işçi idealine karşı bir harekettir. Demir ve petrol kralları, maden ve fabrika sahipleri, borsa bezirganları karanlık kuyuladra, kokmuş fabrikalarda, en fena sağlık şartları altında işlettikleri milyonlarla esir işçinin teri ve kanı pahasına kazandıkları paraları en adi ihtirasları için harcayabilirler... Onlar için, 1 Mayıs'da, Haziran da, Ramazan da, Bayram da, Kış da, Yaz da... her gün serbest, her zaman ve her yerde rahat ve mutludurlar. Oysa işçiler niçin bayram yapacaklardır. Bizzat kendi yarattıkları değerlerden paylarına düşen derin bir sefalet, sonsuz bir yoksulluktan başka bir şey midir? Onların kutlanacak mutlu bir geçmişleri var mıdır? Uluslararası işçi sınıfının geçmişi çetin mücadelelerle, kaybolmuş savaşlarla, tamir edilmez acı ve mahrumiyetlerle dolu değil midir?

İşte bunun içindir ki, 1 Mayıs, işçi sınıfı için bir eğlence ve şenlik günü değil, belki bir çalışma ve yas günüdür Yas günüdür, çünkü uluslararası işçi sınıfı bugün, işçi düşüncesi, işçinin kurtuluşu için hayatlarını feda eden, kapitalizm kurbanlarının kutsal hatıralarını saygıyla anarlar. Çünkü, bütün yıl, şehrin çeşitli sanayi ve ticaret kuruluşlarında, çeşitli yerlerinde birbirlerinden uzak yaşayan işçiler bugün birleşirler, tanışırlar, ortak dileklerini ortaya atarlar, esir gibi yaşamamak istediklerini anlatırlar, haklarını en gür sesleriyle, hep bir ağızdan isterler.

* * *

Fakat 1 Mayıs, bir eğlence günü olmamakla birlikte, her halde işçilerin gaddar patronlara ve bütün soygunculara karşı güç ve kudretlerini gösteren ve işçilerin her memlekette iktisadî hayatın temel direğini teşkil ettiğini anlatan ve bizzat işçilere teşkilatlanmış ve birleşmiş işçi sınıfının ne kadar büyük bir kuvvet olduğunu bildiren bir korku ve ümit günüdür.

Kapitalistler için bir korku günüdür; çünkü yirminci yüzyılın uygarlığında toplumun en yararlı ve gerekli unsurları olan işçileri hala birer esir sürüsü gibi kullanmakta ve soymakta devam eden sanayi ve tarım patronları, borsa bezirganları, işçilerin bu genel ve uluslararası gösterisi karşısında düşünmeye mecbur olurlar.

Geçekten de istediği, birleştiği ve anlaştığı dakikada, değil bir tek memlekette, bütün dünyada iktisadi hayatı, bütün ulaşım araçlarını durdurabilen bir güç kendisinden korkulacak, kendisi sayılacak bir güçtür.

İşçiler için bir ümit günüdür; çünkü, 1 Mayıs günü dünyanın her tarafında işi bırakan işçiler arasındaki dayanışma ve kardeşlik ilişkilerini, menfaat ve gaye birliklerini her zamankinden daha fazla duyarlar, büyük uluslararası bir ailenin muazzam bir işçiler ordusunun fertleri olduklarını anlarlar, güçlerini daha iyi duyarlar ve cesaretleri artar. Gelecek ve kaderleri hakkında ümitleri çoğalır.

Ve anlarız ki, bugün patronundan hakkını isteyen bir işçinin, bir sendikanın arkasında bir işçi, bir sendika vardır... İşçi sınıfının bir kısmına kaldırılacak bir patron eline karşı bütün dünya işçilerinin nasıl elleri kalkacaktır.

* * *

İşte arkadaşlar, 1 Mayıs'ın manası ve mahiyeti hakkında az çok bir fikir edinmişsinizdir...

Şimdi size 1 Mayıs'ta dünya işçilerinin ve onun bir parçası olan Türkiye İşçilerinin en başlıca isteklerinin ne olduğunu da söylemek istiyoruz.

Yalnız daha evvel 1 Mayıs'ın bu çok önemli ve tarihi günü nereden ve nasıl doğmuştur bunu anlayalım, bunun kısa bir tarihçesini yapalım:

> Proleteryanın birliği ve beraberliği doğrultusunda ve sonra da dünyanın bütün ülkelerinin ve bütün uluslarının emekçi yığınlarının birliği ve beraberliği doğrultusunda büyük çabalar gösterilmedikçe, kapitalizme karşı zafer tamamlanamaz.
>
> Vladimir İliç LENİN

1 Mayıs hareketi, işçi taleplerinin en başlıcalarından olan «sekiz saatlik iş günü»nden doğmuştur, diye biliriz. Ve bu fikri bundan yetmiş yıl kadar önce ilk defa ortaya atan İngiliz hayalci sosyalistlerinden Robert Owen olmuştur. Bunu elde etmek için, İngiltere'de işçiler ile patronlar arasında çetin ve uzun mücadeleler olmuş ve «Chartısm (şartizm)» ismini taşıyan bu büyük hareket o zaman işçi sınıfının güçlü ve örgütlü olmaması yüzünden başarılı olamamıştır. 1848 tarihinden, yani bundan 77 yıl önce, Avustralya kıtasında Yeni Zelanda adasının tarım işçileri sekiz saati resmen kabul ettirdiler.

Bunun üzerine, Amerika'da 1866'da Baltimor şehrinde toplanan işçi kongresi «sekiz saatlik iş gününün» kabul ve bir kanunla tesbitini istedi, fakat bu talepleri kabul edilmedi. Fakat nihayet 1884'de Şikago'da toplanan İşçi Sendikaları Kongresi, sekiz saatlik iş gününü bizzat kendi gücü ile almaya karar verdi, ve bunun için 1 Mayıs 1866 tarihini seçti. Genel bir grev ve gösteri yapılacak ve bu işçilerin talebi elde edilinceye kadar devam edecekti.

Bütün Amerika'daki işçi örgütleri bugün için büyük hararetle hazırlandılar ve o gün Amerika'nın bütün büyük şehirlerinde 5000'den fazla ve büyük ölçü-

1 Mayıs Bayramı Dolayısıyla Bakû'da Müslüman işçilere hitap

Mustafa Suphi (1920)

Bütün dünyadaki mazlum insanların bekledikleri mutlu gün, bütün dünyadaki mazlum halkların kaderini birbirine bağlayan büyük bayram!

Yoldaşlar!

Çok kalmadı o bütün insanların kardeşlik bayramına, bana inanınız Sizin gönlünüzde, sizin ruhlarınızda çalkalanan deryalara Avrupa'nın o zalim kuvvetleri, o cansız hisarlar, o demir zırhlar ve altın mihraplar karşı duramaz.

Hisarlar, mihraplar, yıkılır, zırhlar delinir, fakat ruh ölmez yükselir. Bu yükseklikler altında ise zalim aciz kalır, nefesini teslim eder, mahvolur. Fakat siz ey esir ve mazlum halklar! Hazır mısınız savaşa?

Dünyanın mutluluğunu, insanın bahtını zalimlerden kurtarmaya? Kendinize daima bu soruyu sorunuz, vicdanınızı dinleyiniz! Düşününüz ki, en büyük zafer günleri, geleceğiniz ve mutluluğunuz için hapse, zindana, kana, ateşe, ölüme sabır ettikleriniz, tarihi olgular karşısında size şan verecektir.

Düşününüz ki, en şanlı şenlikler, kendi kaderinizi elinize alacağınız günlerde gerçekleşecek ve onun imanı, kahramanlığı göklere yükseltecek en büyük bayram olacaktır.

Ey dünya! Ey dünyanın yapicisı olan işçiler!

Ey İslâm aleminin asirlardan beri ezilmiş esir halkları!

Ey Mısır'da, İran'da, Hindistan'da, Türkistan'da yabancı boyunduruğuna mahkûm olan mazlum kardeşler! Siz de uyanınız, dinleyiniz, şu şikâyet, şu devrim, şu sevinç çığlıkları işitiniz!

Ruhunuzu tırmalayan o tutucu, o cahil zulümkâr karanlıklardan kurtularak şu ümit ve hayat dünyasına koşunuz.

Sizi esirlikten kurtaracak, size siyasi ve iktisadi hürriyeti verebilecek büyük bayrama katılınız.

Siz de zafer şarkıları söyleyerek Enternasyonal kardeşlik ve birlik yolunda ilerlemeye çalışınız.

Koy, devrim dünyanın her tarafında zafer bulsun; koy, zalim ve gaddarlar mahvolsun.

Koy, insanları yumruklar altında ezenler, insanlığı ise muhtaçlara sadaka vermekten ibaret bilenler, ezilsin.

Bırakınız, hak ve adalet karşısında bu zalim kainat titresin.

Müslüman yoldaşlar!

Bütün dünya mazlum işçileri gibi siz de bu ihtilâlde bir şey kaybetmeyeceksiniz Marks'ın dediği gibi, kollarınızı sıkan zincirlerden başka birşey kaybetmeyeceksiniz!

Birleşiniz bütün dünya işçileri!
Birleşiniz müslüman işçiler!

HALKIN SESİ Haftalık Dergi * Sahibi: İlker Sümerkan — Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Erhan Ünsal — Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul — Yazışma ve Abone Adresi: P.K. 1112, Sirkeci, İstanbul * Dizgi, tertip, baskı: ÖZGÜR Gazetecilik ve Matbaacılık İşletmesi — İstanbul

ABONE ŞARTLARI : Yurtiçi: Yıllık 100, altı aylık 50 lira. Avrupa (uçak): Yıllık 150, altı aylık 75 lira ★ İLAN ŞARTLARI : Santimi otuz lira — Yayın ilânları: Sabit çerçeve 100 lira ★ ANADOLU DAĞITIM: DER-DA — İSTANBUL DAĞITIM:

de işçi gösteri oldu. Fakat hükümet, bütün suçları en ilkel insanlık haklarını istemekten ibaret olan işçiler üzerine askeri kıtalar yollamaktan çekinmedi. Bu zor şiddetin en vahşicesi bilhassa Şikago şehrinde oldu. Bu şehirde, sekiz saatlik iş günün için gösteride bulunan işçiler üzerine askerler ateş açmış, birçokllarının yaralanmasına sebep olmuştur. Ve hükümet sekiz işçi önderini tutuklayarak bunlardan bazılarını idama ve bazılarını müebbet hapis cezasına mahkûm etmiştir. Bir kaç zaman sonra mahkûmların suçsuzluğu meydana çıkmış fakat iş işten geçmiştir. Bu sekiz işçi uluslararası işçi tarihinde, Şikago'nun sekiz kurbanı diye meşhurdurlar. Ve bu masumların kutsal hatıralarını bütün dünya proletaryası 1 Mayıs'ta saygıyla anarlar.

Fakat bütün zor ve şiddetler, bu hareketi durduramadı, çünkü ortaya atılan şiarlar, işçilerin bilinçli çoğunluğu tarafından anlaşılmıştı. Onların en büyük arzu ve ihtiyaçlarını dile getiriyordu.

> Leninizm bize dünya devriminin, ancak kapitalist ülkelerin proleteryasının sömürge ve yarı-sömürge halkları desteklemesiyle ve sömürge ve yarı-sömürgelerin proleteryasının kapitalist ülkelerin proleteryasını desteklemesiyle başarıya ulaşacağını öğretir.
>
> **Josef STALİN**

İşte bu kötü olaydan üç yıl sonra 1889'da Paris'te toplanan «İkinci Enternasyonal»in Birinci Kongresi bir taraftan bu zulüm hareketini protesto etmek diğer taraftan sekiz saatlik iş günü isteğini daha büyük bir güçle savunmak için bütün dünya işçilerinin katılmalarıyla uluslararası bir gösteri nümayiş yapılmasına şu şekilde karar verdi: Belli bir günde uluslararası bir nümayiş düzenlenecektir. Ve bütün şehirlerde sekiz saate indirilmesini ve Paris - Enternasyonal Kongresi kararlarının uygulanmasını isteyeceklerdir. Bu gösteri günü olarak belirli bir tarih ileri sürülmediği için, Amerika çalışma Federasyonu'nun sekiz saatlik iş gösterisi için seçtiği 1 Mayıs günü kabul edilmiştir.

1890 yılı 1 Mayıs'ında yapılan bu ulslararası iş bırakımı ve gösterisi bütün memleketlerde o kadar başarılı yapıldı ki, 1891'de Brüksel'de toplanan Enternasyonal'in İkinci Kongresi bu gösterinin her yıl aynı günde yapılmasına karar verdi.

> Bütün kapitalist ülkelerin proleteryasıyla, Japonya'nın, İngiltere'nin Amerika Birleşik Devletleri'nin, Almanya'nın İtalya'nın ve diğer bütün kapitalist ülkelerin proleteryasıyla birleşmeliyiz, çünkü emperyalizmi yıkmanın, ulusumuzu ve halkımızı kurtarmanın, dünyanın diğer ulusların ve haklarını kurtarmanın tek yolu budur.
>
> **Mao ZEDUNG**

1 Mayıs Uluslararası Dayanışma ve Mücadele Günümüz

Bütün dünya işçileri ve ezilen halklar, 1 Mayıs bayramını büyük zaferler kazanarak karşılıyorlar. Kamboçya halkı, bu yılın 1 Mayıs'ında dünya halklarına büyük bir zafer armağan etti. Yiğit Vietnam halkının kesin zafer günü de çok yakın. Kamboçya ve Vietnam'ın bu yıl kesin kurtuluşa kavuşması, son çeyrek yüzyılın tarihi içinde eşsiz bir önem taşıyor. Bugün dünya, İkinci Dünya Savaşından bu yana görülmemiş bir devrimci gelişme yaşıyor. Dünya halklarının baş düşmanları olan her iki süper devlet de büyük güçlükler içindedir. ABD emperyalizminin yıldızı sönmektedir. Sovyet sosyal emperyalistlerinin ise maskesi düşmekte, gerçek yüzleri açığa çıkmaktadır. İki süper devlet, sürekli olarak «yumuşama»dan dem vurmakta, fakat aslında dütün güçleriyle bir dünya savaşına hazırlanmaktadırlar. Dünya işçilerinin uluslararası dayanışma günü olan 1 Mayıs, bu yıl aynı zamanda emperyalist savaşa karşı bir mücadele çağrısı olmalıdır. Yeni bir dünya savaşını ancak dünya halklarının devrimci mücadelesi ve dayanışması önleyebilir.

Bu konuda halkımıza da büyük görevler düşmektedir. Yurdumuzun bulunduğu Orta Doğu ve Doğu Akdeniz bölgesi, iki süper devlet tarafından bir barut fıçısı haline getirilmiştir. Her an bir savaş tehlikesinin söz konusu olduğu bu bölgede, Türkiye ordusuna ABD emperyalizmi ve NATO'nun jandarmalığı görevi verilmiştir. Bütün Türkiye halkı, emperyalist çıkarlar uğruna savaşa sürülmeye ve cephelerde kırdırılmaya karşıdır. Kardeş Arap halklarının haklı davasını daha güçlü olarak desteklemeli ve Kıbrıs'taki işgale son verilmesi mücadelemizi yeniden kuvvetlendirmeliyiz. Bütün dünya halklarına borçlu olduğumuz dayanışma görevini ancak böyle yerine getirebilir ve yurdumuzu emperyalist savaş felâketinden ancak böyle koruyabiliriz.

Hakim sınıflar, işçi sınıfımıza 1 Mayıs hediyesi olarak yeni grev yasakları getiriyorlar. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı da 1 Mayıs'tan itibaren grevleri izne bağladığını ilân etti. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığının bu kararı, işçi sınıfımızın 1 Mayıs mücadele gününün en önemli talebini de tayin etmiş oluyor: «Sıkıyönetim kalkmalıdır!»

Sıkıyönetim bütün uygulamalarıyla büyük burjuvazinin emekçi halk üzerindeki zorba diktatârlüğünün en önemli aracıdır. Faşist iktidarlar, halkın her türlü hürriyetini zorla ortadan kaldırmıştır. Halkı ezenler ve sömürenler için her şey serbesttir. Ezilen ve sömürülen emekçi halk ise, Sıkıyönetim altında ne grev hakkına sahiptir, ne de diğer demokratik hürriyetlere. Binlerce işçinin işten atıldığı, sendika hürriyetinin devamlı saldırı altında olduğu, pahalılık ve yoksulluğun halkın sırtındaki yükü arttırdığı ve faşist saldırıların azgınlaştığı bir ortamda, işçi sınıfına ve emekçi halka kendini savunması ve hakkını araması için hiç bir hürriyet bırakılmamaktadır. Böylece hakim sınıflar, işçi sınıfımızın 1 Mayıs mücadele gününün program ve taleplerini de kendi elleriyle yazmış bulunuyorlar:

Sıkıyönetim ve grev yasaklamaları kalkmalıdır!

İş güvenliği ve sendika hürriyeti!

Polis, jandarma ve komando zulmüne son!

141, 142 ve 146. maddeler kaldırılmalıdır!

Bütün faşist kanunlar ve Devlet Güvenlik Mahkemeleri kaldırılmalıdır!

Kürt halkı üzerindeki baskılara son!

Kıbrıs'tan bütün yabancı askerler geri çekilmelidir!

NATO jandarmalığına ve Amerikan boyunduruğuna hayır!

HALKLARA ÖZGÜRLÜK!

PAHALILIĞA SON!

KÖYLÜYE TOPRAK,

HERKESE İŞ!

BAĞIMSIZLIK VE DEMOKRASİ!

İçerdeki arkadaşlar,

1 Mayış Bayramınızı yürekten kutlarız. Mücadelede yanyana olacağımız günlerin, yakın olması dileğiyle, devrimci selâmlar!

1 MAYIS

Josef Stalin

Savaşan ülkelerin açgözlü burjuvazilerinin dünyayı kana buladıklarından bu yana nerdeyse üç yıl geçti.

Düne kadar öz kardeş olan, fakat bugün asker kılığına sokulup, düşman olarak karşı karşıya duran bütün ülkelerin işçilerinin birbirlerini proletaryanın düşmanları yararına yaraladıkları ve öldürdüklerinden bu yana neredeyse üç yıl geçti.

Halkların yaşayan güçlerinin kitleler halinde yok edilmesi, kitle halinde yıkıntı ve sefalet, bir zamanlar gelişen şehir ve köylerin harabe haline gelmesi, kitle halinde kıtlık ve çöküntü: Bütün bunlar, bir avuç taçlı ve taçsız sayguncunun, yabancı ülkeleri yağmalaması ve baş döndürücü milyonluk kazançlar vurması için, işte bugünkü savaş bu amaçla yapılıyor.

Dünya savaşın demir pençesi altında boğazlanmaya başlıyor...

Avrupa halkları boğulmak üzere ve savaş iştahlısı burjuvaziye karşı başkaldırmaya başladı bile.

Rus devrimi, işçileri birbirinden ayıran duvarda ilk gediği açıyor. Rus işçileri, genel «yurtseverlik» sarhoşluğu anında unutulup giden «Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!» şiarını ilk olarak ilân ediyor.

Rus devriminin gürlemesiyle batının işçileri de uykularından kalkıyorlar. Almanya'da grevler ve gösteriler, Avusturya'da ve Bulgaristan'da gösteriler, tarafsız ülkelerde grevler ve mitingler, İngiltere ve Fransa'da gittikçe artan kaynaşma, siperlerde kitleler halinde kardeşleşme: Bunlar gelişmekte olan sosyalist devrimin ilk habercileridir.

Ve bugünkü bayramımız, 1 Mayıs bayramımız, oluk oluk kan akarken, halklar arasında yeni kardeşlik bağlarının perçinleneceğine dair bir işaret değil midir?

Kapitalist soyguncuların ayaklarını bastıkları yer yanıyor. Çünkü Enternasyonalin kızıl sancağı Avrupa üzerinde yeniden dalgalanıyor.

Yüzbinlerce Petrograd işçisinin, bütün dünya işçilerine kardeşçe elini uzattığı bugün, 1 Mayıs günü, yeni bir devrimci Enternasyonalin doğmasına hizmet etsin!

Bugün Petrograd'ın bütün meydanlarında çınlayan «Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!» şiarı dünyayı sarsın ve bütün ülkelerin işçilerini sosyalizm mücadelesinde birleştirsin!

Kapitalist soyguncuların başları üzerinden, onların soyguncu hükümetlerinin başları üzerinden bütün ülkelerin işçilerine elimizi uzatıyor ve sesleniyoruz:

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın halkların kardesliği,

Yaşasın sosyalist devrim!

Bir evlâdını daha şehit veren halkımız' zulme boyun eğmeyecektir!

24 Nisan 1975 günü polisin desteğindeki faşist komandolar bir işçi kardeşimizi şehit ettiler. Site Öğrenci Yurdunda hademelik yapan Abdi Gönel, faşist kurşunlarıyla can verdi. Polisin ve faşistlerin saldırıları sırasında dördü ağır olmak üzere onlarca genç yaralandı. Polis 300'den fazla arkadaşı gözaltına aldı.

Faşist komandolar, 24 Nisan günü Fen fakültesinde forum yapan öğrencilere ateş açtılar. İki genç burada yaralandı. Gençler faşist saldırganlara kararlılıkla karşı koydular. Polis saldırganları korudu ve arka kapıdan dışarı çıkardı. Daha sonra polis, fakülteyi terket mekte olan öğrenci kitlesinin üzerine azgınca saldırdı.

Faşistler daha sonra Site yurduna saldırdılar. Abdi Gönel afşistlerin ateş açmasıyla şehit düştü. Faşistlerin arkasından polis Site yurduna saldırdı. Panzerlerle kapıları kırarak içeri girdiler ve içerdeki gençleri kıyasıya dövdüler. Birçok genç burada yaralandı. Yüzlercesi gözaltına alınıp götürüldü. Polis bütün bunları Sıvas yurdunda üslenmiş bulunan faşist komandoların tezahüratı arasında ve onlarla kol kola yaptı.

Faşistlerin ve polisin saldırısı nefret uyandırdı. Saraçhane'de toplanan büyük bir gençlik ve halk topluluğu Beyazıt'a yürüdü. Halk, «Kahrolsun faşistler», «Katil iktidar», «Bağımsız Türkiye», «Halklara hürriyet, faşizme nihayet» sloganlarını haykırdı. Beyazıt'ta şehit Abdi Gönel için saygı duruşunda bulunuldu.

Polis, Sultanahmet'te de yürüyüş yapan halka tekrar saldırdı ve ateş açtı. Yürüyüş Caağloğlu'na doğru devam etti. Büyük bir gençlik ve halk topluluğu, AP, MTTB ve faşist Orta Doğu gazetesinin binaları önünde protestoda bulundu. Beyazıt'tan Sultanahmet'e kadar sokak aralarında halk ve gençler polisin saldırısına uğradı.

Faşistlerin ve polisin birlikte yürüttükleri saldırıya çok sayıda asker de katıldı. Saldırılar sırasında, gerek Site Yurdu'nda, gerekse Sultanahmet ve Cağaloğlu'da gençler ve halk kitlesi saldırganlara cesaretle karşı koydu. Polis kuvvetleri Site yurduna ancak üç defa geri püskürtüldükten sonra girebildi. Tomsonllara ve panzerlerle donatılmış polis kuvvetleri ve askerler bir öğrenci yurdunu basmak için seferber edilmişti. Gene zulme karşı nefretle yürüyen kitleleri Panzerler ve polis barikatları durdurmaya yetmedi. Sultanahmet ve Cağaloğlu'nun ara yollarında tek tek insanları yakalayınca kıyasıya döven polisler, kitleleri görünce gerilemek zorunda kaldılar. Defalarca saldırıya uğrayan halk tekrar tekrar toplandı ve gösteriyi sürdürdü. Polisin saldırıları sırasında, karşı konulmaz diye reklamı yapılan panzerlerden bazıları tahrip oldu. Birinin sürücüsü panzerini bırakıp kaçtı.

Bir evladını daha şehit veren halkımız faşizme karşı mücadelede zulme boyun eğmeyecektir. Cinayetin sorumlusu, Demirel hükümeti, onun polisi ve faşist Türkeş'tir Halkımız bütün faşistlerden ciyanetlerin hesabını soracaktır. Faşistler halkımızın ve onun göz bebeği gençliğimizin mücadelesini durduramayacaklardır.

Zulme karşı direnen gençlik ve halkımız faşistlerin «uslu durarak» değil mücadele ederek geriletileceğini kendi tecrübesi ile görmektedir. Son faşist saldırılar sırasında gençlik ve halk kitleleri, «uslu durum» yaygarası ile bozgunculuk yapanları dinlememiştir. Devrim gençlerinin kendilerini ve mücadelelerini savunmalarından daha meşru bir şey olamaz. Faşistlere her saldırılarında hakettikleri cevap verilmelidir.

Epengle Direnişi ve Grev-kırıcı TSIP

Epengle işçileri sendika seçme hürriyetini kazanmak ve haklarını almak için dört ay azimle mücadele ettiler. Direniş boyunca ayda 300 ile 500 lira arası, bir parayla geçindiler. Yoksulluk çektiler, zulüm gördüler. Ama gene de mücadele alanını terketmediler. Ancak direnişin başına çöreklenen TSİP revizyonist leri, mücadeleyi yenilgiye götürdüler. En sonunda grev çadırlarını sökerek direnişi zorla dağıttılar.

EPENGLE İŞÇİLERİNİN SARI SENDİKALARLA MÜCADELESİ

Epengle Dokumalık Kumaş Sanayii' nde önceleri Hür Mensucat Sendikası vardı. İşçiler bu sendikayı kovdular. Fakat bu sefer Sarı Teksif sendikasının pençesine düştüler. İşçiler, onu da başlarından atmaya karar verdiler. Tekstil Sendikası'na geçmek istediler. Fakat Tekstil de daha üye kayıtlarına başladığı sırada bir takım sendika oyunlarına kalkıştı. İşçiler. Tekstil'e girmekten de vaz geçtiler.

Epengle işçileri, kapalı kapılar arkasında, işçilerden habersiz yürütülen pazarlıklarla işçileri satan sendikalardan ve sendikacılık oyunlarından nefret ediyorlardı. Onlar, başında sendika ağaları nın değil, gerçekten devrimci işçilerin bulunduğu ve her şart altında işçinin menfaatlerini sonuna kadar savunacak devrimci bir sendika istiyorlardı.

İŞÇİLER TÜM DOKUMA-İŞ'İ KURUYORLAR

Epengle işçileri böyle bir sendika kurmak için harekete geçtiler. Onların sendikacılık tecrübeleri azdı. Bu sırada TSİP'li iki sendikacıyla tanıştılar. Bunlarla birlikte Tüm Dokuma - İş Sendikası'nı kurdular

Sarı Teksif Sendikası, bir çok yerde olduğu gibi Epengle'de de sahte fişler düzenleyerek yetkinin kendisinde olduğunu iddia etti. Mahkeme yetkiyi Teksif'e verdi. Bunun üzerine işçiler, patrondan Teksif'i değil Tüm Dokuma - İş'i tanımasını istediler. Gerçekte, işçileri Tüm Dokuma - İş'in temsil ettiğini bilen patron, bir protokol imzalayarak sendikayı tanıyacağını söyleyip işçileri ikibuçuk ay oyaladı. TSİP'li sendikacılar, patronun bu oyalama siyasetini gördükleri halde, uzlaşma yolları arayarak işçilerin mücadele isteğini bastırdılar. Patronun zaman kazanmasına yardımcı oldular. Patron bu ikibuçuk aylık süre içinde işçilerin birliğini bozmaya ve sarı sendikayı güçlendirmeye çalıştı. Daha sonra da sendikayı tanımayı reddetti. Bunun üzerine Epengle işçileri direnişe geçtiler.

EPENGLE'DE DİRENİŞ

19 Kasım 1974 sabahı işçiler fabrikayı işgal ettiler. Patron Ömer Gelgellioğlu, toplum polisleriyle fabrikaya geldi. Patron ile iş olarak mücadeleci işçilerden onaltısını tek tek seçerek polise teslim etti. İşçileri fabrikanın servis arabasına bindirerek bizzat savcılığa götürdü. Tekrar fabrikaya dönen MSP'li patron bir yandan işçilere din iman nutukları çekti, öte yandan polis tehdidiyle işbaşı yapmaya zorladı. Teksif sendikasını tanıdığını, işçilerin sendikasını tanımadığını söyleyerek işçileri fabrikadan dışarı attırdı. Ertesi gün topluca işe gelen işçiler fabrikaya sokulmadılar.

Direniş sürerken, Tüm Dokuma - İş, mahkemeye baş vurarak yetkinin kendisine ait olduğunu bildirdi. Yapılan oylamayı Tüm Dokuma - İş kazandı. Bu Epengle işçilerinin, her türlü zorluğa göğüs gererek yürüttükleri mücadelenin bir başarısıydı. Fakat işten çıkarılmış olan Epengle işçileri kazandıkları bu hakkı kullanamadılar. Fabrikaya giremedikleri için sendikanın yetkisi bir işe yaramadı.

REVİZYONİSTLER HER ADIMDA TESLİMİYET YOLUNU GÖSTERDİLER

TSİP revizyonistleri, direnişin her adımında, işçilere mücadele yolunu değil, teslimiyet yolunu gösterdiler. Direnişin ilk günü, patron polisle gelip kapıların açılmasını istediğinde, revizyonistler, hem kendilerine, hem de işçilere güvenmedik leri için mücadeleyi göze alamadılar. Hiç direnmeden kapıları açtılar. Patron 16 işçiyi polise teslim ederken, hiç ses çıkarmadılar. Patron işçilerin fabrikadan çıkmalarını istedi. İşçiler çıkmak isteme diler. TSİP'li yöneticiler, işçilerin direnme isteğine gene karşı çıktılar.

İşçilerin dışarı çıkmasını istediler.

REVİZYONİSTLER İŞÇİLERE YALAN SÖYLEDİLER

TSİP revizyonistleri gerçekleri işçilere hiç bir zaman açıklamadılar. Direnişin başından itibaren işçileri yalanlarla ve boş vaatlerle uyutmaya çalıştılar.

Direnişten bir gün önce mücadelenin nasıl vürütüleceğini soran işçilere, «Bu iş yarın öğleye kadar biter, en fazla sürse üç gün sürer» dediler. Bu işin üç beş günde bitmeyeceğini revizyonistler çok iyi biliyorlardı. Gerçekleri söylerlerse işçilerin direnişten vazgeçeceğini sandılar. Oysa, Epengle işçileri mücadeleye karar uydular. Ve devrimcilerin, işçilerin bilinç li kararlılığından ve fedakârlığından baş ka dayanacakları bir güç yoktur.

Revizyonistler bütün direniş boyunca işçilere hesap vermekten kaçındılar. İşçiler yayınladıkları bildirilerinde şöyle di vorlar:

«Epengle işçilerine toplanan paraların hesabını soran direniş komitesine». Siz böyle bir şeyi nasıl sorarsınız?» dediler. İşçilerden gelen her eleştiriyi bastırdılar».

Bu tutum bütün işçi sınıfımızın çok iyi bildiği yiyici sendika ağalarının tutumudur.

REVİZYONİSTLER, DİRENİŞİ REKLAMLARI İÇİN KULLANDILAR

İşçilerin mücadeleyi nasıl kazanacağı revizyonistleri hiç bir zaman ilgilendirmedi. Onların bir tek amacı vardı: Kitle gazetesinin her sayısında ortaya attıkları «Referandum mücadelesini» TSİP'in baş lattığı palavrasına Epengle direnişini alet etmek.

Patron işçileri topluca işten atarak, kanunsuz lokavta gitti İşçiler bunun tesbit ettirilmesini ve mahkemeye başvurulmasını istediler Ama revizyonistler bu konuda hiç bir şey yapmadılar «Biz her şeyi yapıyoruz» diyerek yalan söylediler Onlar işçilerin işe alınması için hiç bir şey yapmamaya özel bir gayret sarfettiler Çünkü, böyle bir girişimde bulunurlar sa «TSİP'in başlattığı referandum mücadelesi»nin. Epengle işçilerinin işe alınması mücadelesi olarak «Yansımasından» korktular»

TSİP revizyonistleri, en sonunda, gazetelerinde yazdıkları üç-beş yazı sayesinde işçilere referandum hakkını kazandırdıkları valanını söylediler Artık referandum mücadelesini tatil ettikleri için Epengle'deki direnişe de ihtiyaçları kalmamıştı. İşte onların grev çadırlarını sökmelerinin sebeplerinden biri de budur.

Referandum mücadelesi bitmemiştir. Bu hak işçilerin mücadelesiyle kazanılacaktır.

REVİZYONİSTLER DEVRİMCİ SİYASETTEN KORKUYORLAR

Revizyonistler direniş süresince işçilerin devrimci fikirlerle temasını önlemek için ellerinden geleni yaptılar. İşçilere, «burada ekonomik bir mücadele vardır, siyaset karışmamalıdır» dediler. Sendikada siyasi meselelerin tartışılmasını engellediler. Hatta, devrimci yayın organlarının işçilere ulaşmasını önlemek için kendi yayın organlarını satmaktan da hi vazgeçtiler. Revizyonistler kendi işçi sınıfı düşmanı siyasetlerini açığa çıkmasından korkuyorlardı.

TSİP revizyonistlerinin bütün ihanetine rağmen, işçiler, mücadeleyi sonuna kadar götürmek ve revizyonistlerin yönetimini gasbettikleri sendikalarına sahip çıkmak istediler. Revizyonistler direnişi sürdürmek isteyen işçilere karşı çıktılar. Onlar bir an önce direnişi bitirerek, hem sendikadaki verlerini korumaya, hem de işçilere verdikleri üç - beş kuruşun yükünden kurtulmaya çalışıyorlardı. İşçilere «her şey bitti, kendinize iş arayın» dediler. İşçiler direnişi sürdürmek isteyince, buna tahammül edemeyen TSİP İstanbul İl Başkanı İbrahim Seven, bir grup adamıyla sendikayı basıp, devrimci işçileri dışarı attı. Ertesi gün ise, Sendika genel saymanı TSİP'li Sefer Güvenç ve bir grup adamı, sendikada yalnız buldukları işçileri ve sendika avukatını dövdüler.

REVİZYONİSTLER GREV ÇADIRLARINI SÖKÜYOR

Revizyonistler bununla da yetinmediler. Bu olaylardan sonra, hızını alamayan TSİP elebaşıları, direniş meydanına giderek çadırları söktüler. Direnişi zorla dağıttılar. Patron, direniş çadırlarının kalkmasına çok sevindi ve rahatladı. Hatta o, üretimi artırmak için direnişe katılmış altı ustayı işe aldı. Geri kalan Epengle işçileri ise patronların kara listesine geç tikleri için iş bulamıyorlar.

Epengle mücadelesi, revizyonizmin gerçekte işçi sınıfı düşmanı bir burjuva akımı olduğunu, revizyonist siyasetin yalan dolandan ibaret bir burjuva siyaseti olduğunu bir kere daha ve açıkça gösterdi. Revizyonist sendikacıların, grev kırıcı sendika ağaları olduklarını işçiler kendi tecrübeleriyle öğrendiler.

Epengle'de yenilgiye uğrayan, işçilerin mücadelesi değil, revizyonist teslimiyet ve uzlaşma siyasetidir. Epengle'nin yiğit işçileri işçi sınıfının mücadele ruhunun ve dayanışmasının parlak bir örneğini vre diler. Onların mücadelesi bütün işçi sınıfımıza ve halkımıza ışık tutuyor. Epengle direnişinin yenilgisi, içinde zafer tohumları taşıyor. Bütün işçi sınıfımız ve Epengle işçileri, başarısızlıklardan ders çıkararak daha kararlı olarak mücadeleye atılacaktır. İşçi sınıfı, zalim para babalarını, satılık sendikacıları ve revizyonist siyaseti yere vura vura ilerleyecektir.

koral yayınları

v.i.lenin
REVİZYONİZM ÜZERİNE

10 Lira

İsteme Adresi: P.K. 907 İstanbul

FABRİKADAN KÖYDEN

Grev, Boykot, Direniş, Yürüyüş, Mücadele, Örgütlenme

edgar snow
UZUN DEVRİM

• LİN BİAO
• LIU SAO Çİ
• KÜLTÜR DEVRİMİ
• ÇİN - ABD YAKINLAŞMASI
• ÇKP TÜZÜĞÜ

yücel yayınları

edgar snow
UZUN DEVRİM

yücel yayınları
PK 401 istanbul

satış merkezi:
Ankara Caddesi Güncer Han
No: 45/12 Cağaloğlu İstanbul

KAR—DER, FİKİR—BİR, İSTANBUL DGB ALTINDAĞ GENÇLİK BİRLİĞİ ANADOLU YAKASI LİSELİLER BİRLİĞİ VE DLB'NİN 1 MAYIS BİLDİRİSİ:

«İşçiler! Kardeşler! Bütün Halkımız!»

«Bugün 1 Mayıs. Bugün dünya işçilerinin mücadele ve dayanışma günü. Bugün, bütün dünya işçilerinin yüreği kardeşlik ve mücadele azmiyle çarpıyor.»

«Dünyanın ezilen işçileri bugüne kadar haklarını kazanmak için sayısız mücadelelere atıldı. Bu uğurda yüzbinlerce şehit verdik. Birçok ülkede işçi sınıfı bütün halka önderlik ederek zalimlerin iktidarını yıktı. Bu yıl 1 Mayıs sevinçli haberlerle geldi. Kamboçya halkı zafere ulaştı. Vietnam halkı zafere ilerliyor, Emperyalistler birçok ülkede yeniliyor.

«Bugün hâlâ dünyanın büyük bir kısmında işçi sınıfı ve halklar emperyalist zulüm ve bask altında eziliyor. Bizim yurdumuz da bu ülkelerden biri. Yurdumuzda patronların ve ağaların faşist diktatörlüğü hüküm sürüyor. Faşistler halkın yükselen mücadelesini kanla ve zulümle ezmeye çalışıyorlar. Bir hafta önce polisler ve komandolar devrimci gençlere saldırdı. ABDİ GÖNEL adındaki bi işçi kardeşimizi vurarak öldürdüler. Ülkemizde bu yıl 1 Mayıs'ı faşist saldırılar altında hıncımızı bileyerek kutluyoruz.

«İşçi sınıfımız ve halkımız azgın bir sömürü altında. Birçoğumuz 12 saat çalıştırılıyoruz. Halen 8 saatlik işgünü için mücadele etmek zorundayız. Patronlar gencecik çocuklarımızı ve kadınlarımızı insafsızca sömürüyorlar. Patronlar her gün yüzlerce kardeşimizi işten atıyor. Hâlâ iş güvenliğimiz yok. Sarı sendikalar bizi patrona köle ediyor. Reformcu sendikalar haklarımızı savunmuyor. Sendika seçme özgürlüğümüz yok. En küçük direnişlerimize bile polis ve panzerler saldırıyor.

«Patronlar bizi açlığa ve sefalete mahkûm etmek istiyorlar. Sıkıyönetim tam da 1 Mayıs'ta bütün grevlerimizi ve direnişlerimizi yasakladı.

«Bugün hâlâ siyasî teşkilâtlanma hakkımız yok. Halkın menfaatlerini savunan ve onun kurtuluşu için mücadele eden devrimciler kurşunlanıyor, zindanlara atılıyor.

«Bugüne kadar en küçük haklarımızı bile mücadele ederek aldık. Şerif Aygülleri, Hüseyin Çapkan'ları bu uğurda şehit verdik. Bundan sonra da mücadele etmezsek, sömürü ve zulüm daha da artacaktır.

«Bizi, revizyonistlerin 'uslu durun' vaazları ve reformcuların 'sosyal barış' vaatleri kurtaramaz. **Bizi kurtaracak biricik güç kendi gücümüzdür.** **Mücadelemizi ancak kendi birliğimize ve gücümüze dayanarak zafere ulaştırabiliriz. Birliğimiz ve mücadele azmimiz önünde yıkılmayacak engel yoktur.**

Haklarımızı almanın, faşizmi ve zalimleri yıkmanın yolu, birleşerek mücadele etmektir. 1 Mayıs bizim mücadele ve dayanışma azmimizi güçlendirsin!

«Yaşasın işçi sınıfının kardeşliği!

«Yaşasın bütün dünya işçilerinin dayanışması!»

Karlık Tepe Kültür ve Dayanışma Derneği (Kar-Der), Anadolu Yakası Liseliler Derneği, Fikirtepe Halk Birliği Derneği (Fikir-Bir), İstanbul Devrimci Gençlik Birliği, Altındağ Gençlik Birliği, Devrimci Liseliler Birliği.

FAŞİZME KARŞI SAVAŞ HAFTASI

Aralarında TÖB-DER, TSİP, İYÖKD ve Halkın Sesi dergimizin de bulunduğu 25 kuruluş, önümüzdeki haftayı «Faşizme Karşı Savaş Haftası» ilân ettiler. Bu kuruluşlar, yayınladıkları bildiride şöyle diyorlar:

«Faşizan girişimlere karşı sessiz kaldıkça, bu girişimler yoğunlaşacaktır. Anti-emperyalist, demokratik ve yurtsever güçler her türlü yöntemi kullanarak faşizan girişimlere karşı etkin bir mücadele yürütmek ve kitleleri uyarmakla görevlidirler.

«Biz anti-emperyalist, demokratik, anti-faşist güçler, işçi sınıfı ve emekçi halklar için emperyalizmin ve faşizmin karşısında canlarını veren devrimcilerin anısını faşizme karşı etkin bir mücadele vererek yaşatacağız.

«KAHROLSUN FAŞİZM!

«YAŞASIN EZİLEN HALKLARIN KURTULUŞ MÜCADELESİ!»

İSTANBUL DGB'NİN AÇIKLAMASI

İstanbul Devrimci Gençlik Birliği Başkanı Mete Uygur, basına yaptığı açıklamada şunları söylemiştir:

«Önümüzdeki haftada halkımız için hem bayram, hem de yas günleri var. Gençliğin ve tüm halkımızın Bayar - Menderes faşist diktatörlüğüne karşı yürüttüğü büyük kitle mücadelelerinin 15. yıldönümü olan **28-29 Nisan;** Sıkıyönetimin grev yasağıyla tebrik ettiği **1. Mayıs İşçi Bayramı;** Niyazi Yıldızhan'ın kurşuna dizilişinin 3. yıldönümü olan 4 Mayıs; **Deniz, Yusuf ve Hüseyin** arkadaşların katledilmelerinin 3. yıldönümü olan 5-6 Mayıs ve dünya halklarının faşizme karşı zaferinin 30. yıldönümü olan 8 Mayıs, hep önümüzdeki günlerde yer alıyor. Biz DGB olarak bu haftanın halkımız için bir mücadele haftası olmasını diler ve faşizmle mücadelede diğer anti-faşist güçlerle her zamanki gibi omuz omuza olduğumuzu açıklarız.»

TUĞBAY İŞÇLİERİ:

'Sendika özgürlüğü ve iş güvenliği için sonuna kadar direneceğiz'

Kırk Tuğbay işçisinin direnişi geçtiğimiz Perşembe 19'uncu gününü doldurdu. Ölüm orucu tutan üç işçiden biri, sekizinci günün akşamı, ikisi de onbirinci günün akşamı fenalaştıkları için hastaneye kaldırıldılar. Diğer işçiler, direnişlerini fabrikanın önüne kurdukları çadırda sürdürüyorlar.

İstanbul Kartal Maltepe'sinde bulunan Tuğbay Sanayi fabrikasında ayda 350 liraya çalışan işçiler vardır. Direnişteki işçiler sendikalaşmak istedikleri için bir süre önce kanunsuz olarak işten atılmışlardı. Kanunsuz lokavt uygulamasından sonra patron tarafından çağrılan polis, işçileri işyerinin önünden zorla dağıtmış, daha sonra gelen Bölge Çalışma Müdürlüğü temsilcisi ise hiç bir işçiyle konuşmadan patronun ağzından bir rapor tutmuştur. Atılan işçilerin müracaatı üzerine, bu rapora dayanılarak patronun haklı olduğu, işçilerin hiç bir hakkı olmadığı cevabı verilmiştir. İşçiler, Bölge Çalışma Müdürlüğünün ve polisin patronların emrinde olduğunu bir kere daha anladılar.

Tuğbay işçilerinin asıl yüzünü görmeden üye oldukları Tek-Met İş sendikası işçilerin isimlerini patrona bildirerek ve topluca viziteye çıkmalarını söyleyerek işçilerin işten atılmasına önayak olmuştur. Sarı sendika direnişi desteklememiş, devamlı olarak «biz kanunî yollardan uğraşıyoruz» diyerek işçileri pasifleştirmeye çalışmıştır. Sarı sendikacılar sözde «kanunî» yollardan patronla konuşmaya giderken, yanlarından işçilerin bir temsilcisinin bulunmasını kabul etmiyorlar. Tuğbay işçileri şimdi mücadele içinde Tek-Met-İş'in sarı yüzünü daha iyi görmektedirler

Tuğbay işçilerinin yürüttüğü kararlı mücadele patrona korku salmaya başlamıştır. Patron işçilerin birliğini bozmak için bir kısım işçiyi işe alacağını söylüyor. Tuğbay işçileri ise hiç bir oyuna gelmeyeceklerini, tek bir arkadaşlarının bile dışarıda kalmasını kabul etmeyeceklerini sendika özgürlüğü ve iş güvenliği için mücadelede kararlı olduklarını belirtiyorlar.

Tuğbay işjileri dergimizin sorularını şöyle cevaplandırdılar.

SORU: **Mücadeleniz nasıl başladı?**

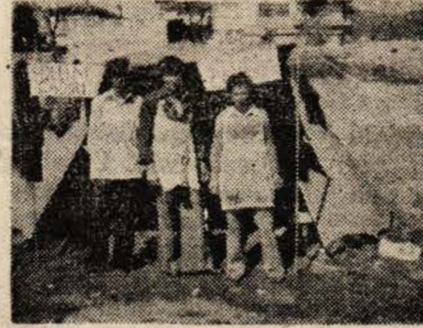
CEVAP: Fabrikada 60 kişi çalışıyor. Biz sendika getirmeye karar verdik. 40 arkadaşımız Tek Met İş'e üye oldu. Sendika fabrikaya ve Bölge Çalışma Müdürlüğüne üye bildirimi yaptı. Bunun üzerine patron 7 arkadaşımızı işten attı. Sendikaya ne yapmamız gerektiğini sorduk. Bütün arkadaşların viziteye çıkmasını tavsiye ettiler. 19 Martta viziteye çıktık. İstirahat alanlar evlerine gitti. Almayanlar 20 Martta işbaşı yapmak için fabrikaya gittiklerinde patron kapıları kapatıp hiç kimseyi içeri almadı. Öğleden sonra ustalarla, kendisine yakın 4-5 kişiyi içeri aldı. Geri kalan 40 kişinin de 17. maddeden tazminatsız çıkışı yapıldı.

SORU: **Fabrikadaki iş şartları nasıl?**

CEVAP: Kaynakhanelerde çalışanlara yoğurt verilmiyor. Preshanelerde çalışanların eldivenleri yok. Sigortasız işçi çalıştırılıyor. Hiçbir iş güvenliği yok. Herkese asgari ücret veriliyor. Çırak olarak alınan işçi, ertesi gün makinaya veriliyor. Tabii bu yüzden iş kazaları birbirini kovalıyor.

SORU: **Çevreden, diğer işçilerden destek görüyormusunuz?**

CEVAP: Çevredeki devrimci derneklerden ve arkadaşlardan maddi ve manevi destek görüyoruz. Bize devamlı gelip güç veriyorlar Diğer arkadaşlarla aramızda dayanışma doğdu. Bu, işçi sınıfının birliği açısından önemli. Mücadelemiz başarıya ulaşmasa bile, bunlar kazançlarımız.

Epengle'nin mürekebi kurumadan TSİP Revizyonistlerinin Tuğbay'daki yeni sahtekârlıkları

Tuğbay'daki 40 işçi arkadaşın sürdürdükleri direnişe de musallat olan TSİP revizyonistleri, sahtekârlıklarına bir yenisini daha eklemişlerdir. Direniş Komitesi'nin kararıyla kabul edilen bildiri metnini basına götüren TSİP'li revizyonist, «mumlu kâğıda göre» ayarlamalar (!) ve eklemeler yaparak, hem direnişteki işçilere, hem de işçilerle dayanışma içindeki demokratik derneklere karşı tam bir burjuva üçkâğıtçılığına girişmiştir.

Baskıdan gelen ilk bildiriler ele geçer geçmez durumu farkeden Tuğbay işçileri ve Direniş Komitesi, hemen baskının durdurulması için harekete geçmiştir. Basım işi iptal edildikten sonra direniş çadırının önünde işçileri tersleyecek kadar ileri giden TSİP revizyonistleri, gereken cevabı yine işçilerden almışlardır. Özeleştiri yapılması istenildiğinde, «bunun bir problem yaratacağının düşünülmediğini» söyleyerek bu cesareti gösteremeyen revizyonistler, hazır kılıflarının da minareye uymadığını gördüler.

«Aman spekülâsyon yapılmasın! Aman durum yayılmasın!». Revizyonistler, Tuğbay işçilerinin direniş çadırında son kez böyle çırpındılar. Ama sahtekârlıklarını örtbas etmek için boşuna debeleniyorlar. Gerçekler inatçıdır. Somut mücadele pratiği, kimin ne mal olduğunu ortaya seriyor. Sınıf mücadelesinin çetin şartlarında, işçi sınıfın hareketinin gerçek düşmanları yüzlerini saklayamıyorlar.

KISA HABERLER

★ Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, AST'ı kapatmış ve kapısını mühürletmiştir. Sıkıyönetim'in bu kararı, faşizmin yurdumuzda devrimci bir oyuna dahi tahammülü olmadığını gösteriyor. Bu karar, ülkede bugünkü uygulamaların Erim hükümeti zamanını aratmadığını gösteriyor.

★ 21 Nisan 1975'te bir forum düzenleyen İTÜ öğrencileri, gerici disiplin yönetmeliğinin değişmesini amaçlayan 11 talebi kabul ettiler. Forum sırasında faşistler Taşkışla binasını basmak istemiş, ancak öğrenciler tarafından püskürtülmüşlerdir. Olaydan sonra dekanlar okulu 1 gün süreyle kapattıklarını ilân etmişler, öğrenciler ise gösteriler yaparak rektörü kitle önünde tartışmaya dâvet etmişlerdir. Aynı gün polis, okulun ayın 29'una kadar kapatıldığını öğrencilere bildirmiştir. Okuldan çıkan öğrencileri kapıda panzerler karşılamış, Taksim'de toplanan gençler, mücadelelerinin halkın mücadelesinin bir parçası olduğunu belirterek dağılmışlardır.

★ SON DAKİKA: Ankara gençliği, 24 Nisan Perşembe günü İstanbul olaylarını protesto amacıyla, 25 Nisan Cuma günü Siyasal Bilgiler, Hukuk, Hacettepe, Yükseliş ve Gazi Eğitim'de boykotlara başladı. Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde 2000 kişilik bir forum yapıldı. Polis boykot yapan gençlere saldırdı. Yükseliş'in önünde 2 yaşında bir çocuk ağır yaralandı. Bütün okullarda birçok genç yaralandı ve tutuklandı.

Yaşasın Tekstil işçi Birliği ve mücade

Bugün Tekstil işkolunda azgın bir sömürü hüküm sürüyor. Patronlar, Tekstil'deki buhranın yükünü işçilerin sırtına yükleyerek sömürülerini daha da artırıyorlar. Şimdi patronlar yüzlerce işçiyi işten çıkarmaya devam ediyor. Çukurovalı patronlar işçileri 21 gün mecburi izin yapmaya zorladı Sıkıyönetim aileleriyle birlikte yüzbinlerce işçiyi ilgilendiren Tekstil grevlerini durdurdu. Son olarak patronlarla sendikalar arasında İstanbul Merkez Komutanlığının baskısı altında sözleşmeler imzalandı. İşçi hakları satıldı. Tekstil işçileri bütün bu baskılara boyun eğmeyecektir.

TEKSTİLDEKİ BUHRAN NEREDEN GELİYOR?

Emperyalist ülkeler verimsiz bir dal olarak gördükleri tekstili son yıllarda geri ülkelere bırakmaktadırlar. Hâkim sınıfların 1960'lardan sonra Avrupa emperyalistleriyle iktisadi bağlarını sıkılaştırması, özellikle Tekstil dalını Avrupa emperyalistlerine iyice bağımlı hale getirdi. Bugün emperyalist ülkelerin içine düştüğü ve her geçen gün derinleşen buhran Tekstil işkolunu şiddetle etkiliyor. Bu buhranın sonucu olarak Avrupa ülkelerinde satın alma gücünün düşmesi Tekstil ürünlerine olan talebi azaltıyor. Diğer yandan geri ülkelerde hükümetlerin «vergi iadesi», «primler» gibi «teşvik tedbirleri» ve emperyalist ülkelerin çeşitli yollardan yaptıkları destek, sermayenin Tekstil işkoluna akmasına yolaçmış ve önemli bir üretim kapasitesi doğmuştur. Üretimin artmasına karşılık dış pazarların daralması önemli stokların birikmesine sebep olmuştur. İşte bugün Tekstil patronlarının kopardıkları buhran feryatlarının anlamı budur.

DEMİREL HÜKÜMETİ,TEKSTİL PATRONLARINA DAYANIYOR

Tekstil patronları çeşitli iktisadi ve siyasi örgütleri vasıtasıyla ülkemizin kaderinde etkili rol oynayan hâkim sınıf zümrelerinden biridir. Çukurova'nın para babaları ellerinde bulundurdukları geniş toprakların ve tekellerin gücüne dayanarak, mebus satın almakta. hükümetler kurmakta veya kendilerine istedikleri gibi hizmet etmeyen hükümetleri devirebilmektedirler. En son kurulan Demirel Hükümeti de esas olarak bunlara dayanmaktadır.

Tekstil patronları, uzun zamandır pamuk ve pamuklu mamullerin ihracında mevcut hükümetlerden istedikleri desteği bulamadıklarından şikâyetçiydiler. Onlar, hükümetlerin yeni teşvik tedbirleriyle ihracat imkânlarını artırmalarını istiyorlardı. Ayrıca, buhranı daha da derinleştirecek olan işçi mücadelelerinin yeni faşist tedbirlerle önlenmesini de talep ediyorlardı. Tekstil patronları özellikle son aylarda bu isteklerinin yerine getirilmesi için faaliyetlerini artırmışlardı. Tekstil İşverenleri Sendikası, yükselen grev dalgasının bastırılmasını istiyor, kendilerine en iyi hizmet edecek bir hükümetin kurulması için mali imkânlarını seferber ediyordu. Hükümetin kuruluşu sırasında, tekstil patronlarının Ankara'daki faaliyetlerini gazeteler hâlâ yazıyor. İşte sıkıyönetim yasakları ve Demirel hükümetinin kuruluşu bu şartlar altında oldu.

Hükümet daha ilk uygulamalarıyla Çukurovalı parababalarına dayandığını göstermektedir. Gübre fiyatlarının düşürülmesi köylülere değil büyük toprak sahibi pamuk ağalarına yaramaktadır. Yine hükümet, devlet kooperatiflerindeki pamuğun düşük fiyatla tekstil patronlarına satılmasını sağlamıştır. Son olarak da tekstil mamullerine zam yapılacağı bildirilmektedir.

TEKSTİL İŞKOLUNDA AZGIN SÖMÜRÜ

1972 rakamlarına göre Tekstil işkolunda 143.000 sigortalı işçi çalışıyor. Sigortalı ve sigortasız işçilerin toplam sayısı ise 300 bini aşmaktadır. Tekstil çoğunlukla vasıfsız işçilerin çalıştığı bir işkoludur İşçilerin önemli bir kısmını kadın ve çocuk işçiler meydana getirir. Çünkü patronlar kadın ve çocuk işçilere daha az ücret ödeyerek aynı işi yaptırabiliyorlar. Bu işkolunda çalışan işçilerin hakları gangster Teksif Sendikası ve diğer sarı sendikalar tarafından patronlara peşkeş çekilmektedir. İşçilerin önemli bir kısmı ise sendikasızdır. Birçok yerde işçiler sendikalaşmaya gittikleri için ağır baskı görüyor. dövülüyor, işten atılıyorlar. Meselâ, İstanbul'daki Sancak Tül Fabrikası patronu Faşist Murat Bayrak fabrikaya sendika sokmamak için komando beslemektedir. Doğan Mensucat'da patron işçilerin şakağına tabanca dayayarak sendikaya girmelerini önlemeye çalışmıştır. Tekstil işçileri ülkemizde en güç şartlar altında çalıştırılan ve en düşük ücret alan işçiler arasında bulunmaktadırlar.

Diğer işkollarında olduğu gibi. Tekstil'de de patronlar az işçiyle fazla üretim yapmanın yollarını bulmuşlardır. Meselâ. çoğu dokuma fabrikasında bir işçi en azından iki ilâ dört dokuma tezgâhından sorumludur. İşverenin işçiyi fazla çalıştırmak için bulduğu usullerden biri de prim sistemidir. Verilen prim miktarı gülünç derecede azdır. Meselâ, fazladan bir saatlik iş çıkartmak için sarfedilen emeğin karşılığı bir simit parasıdır. Çoğu yerde fazla iş çıkartmak mecburidir. Bunu yapmayan işçi, verimi düşük diye işten çıkarılır. Bazı işçiler. hem fazla mal çıkarıp azarlanmamak. hem de birkaç liralık primi alabilmek için mesaiye erken başlarlar. Böyleleri işçiler arasında hoş karşılanmaz. Zira bunların yaptığı normalin üzerindeki üretim aynı işi yapan diğer işçilerden de istenecektir. Hattâ bu, diğer vardiyalardaki işçilere de ölçü olarak gösterilecek onlara da üretimi artırmaları için baskı yapılacaktır.

Patron ve adamları bütün güçleriyle işçiler ve vardiyalar arasında rekabet yaratmaya çalışırlar. Hafif iş, ağır iş ayrımına giderler. Daha sıkı kontrol altında tutmak için işçilerin başına bol usta dikerler. Böylece hem işçileri bölmeye çalışırlar hem de üretimin artmasını sağlarlar. Patronun kârını artırmak için baş vurduğu yollardan biri de işçilere fazla mesai yaptırmaktır. Fazla mesai kanunlara göre, işçinin isteğine bağlı olduğu halde. patronlar bunu mecburiyet haline getirmişlerdir. Meselâ, Aksu fabrikasında işçiler, yazın üç ay boyunca günde on iki saat çalıştırılıyor. İtiraz etmek kesin olarak yasaktır. Mesaiyi reddeden işçinin işine son verilir. Fazla mesai için kanunen bir gün önceden haber vermek gerekir. Oysa çoğu yerde sabah 8 saat çalışmak için fabrikaya gelen işçi bir sonraki vardiyaya da kalmak zorunda bırakılır. Böylece 16 saat aralıksız çalışmış olur. Mesai paraları düzenli bir şekilde ödenmez. Ödendiği zaman ise, esas ücretle birleştirilip verildiği için yekûn yükselir ve kesinti artar. Bazı patronlar, hiç parasız mesai yaptırmanın yolunu da bulmuşlardır. Meselâ Topkapı'daki Türkmen Giyim Sanayiinde işçilere kurs adı altında parasız mesai yaptırılıyor. İşçiler kursa gelirlerse kadroya geçip sigortalı olacakları vaadiyle aylarca kaçak çalıştırılıyor.

Patron, baskıyı postabaşı. usta ve ustabaşı aracılığıyla sürdürür. Postabaşının görevi, mümkün olan en yüksek üretimi sağlamaktır. Bunun için her türlü baskıyı yapar. Işçiyi işten atmakla tehdit eder. azarlar, hattâ döver. Mesaiye kalması için zorlar. İşçiler, kendilerini ezen ve köle gibi çalıştıran postabaşılarına kin beslerler. Hattâ bazan ezilmelerine sebep olarak sadece onları görürler. Oysa tekstil işçilerinin ezilmelerinin esas sebebi patronlar. sarı sendikalar ve patronların devletidir.

Tekstil işçileri. çoğunlukla köyle sıkı bağları olan işçilerdir. Bu yüzden özellikle düşünce tarzı. ahlâk anlayışı vs. konularında feodalizmin etkilerini taşırlar. Ayrıca. kadın ve çocuk işçilerin sayısının yüksek olması da. feodal kültürün yoğun olarak varlığını sürdürmesine yol açar. Patron ve adamları bundan ellerinden geldiği kadar yararlanırlar. Özellikle küçük fabrikalarda çalışan işçiler. aynı köylerden gelip şehirde de aynı yere yerleşmiş kimselerdir. Bunlar. çoğunlukla ustabaşı veya patronun mutemet bir adamı ta-

Bır ışçı anlatıyor:

Sisan'da Çocuk İşçiler Üzerinde Alabildiğine Dayak, Küfür ve Baskı Vardır

Burası, ne sıradağların ardındaki bir köyümüz, ne de Zap suyu gibi geçit vermeyen ırmağın öte yakasında bir yer. Burası Kâğıhane'nin göbeğindeki Sisan - İplik Fabrikası.

Sisan - İplik, Kâğıthane'nin tam ortasında Uğur Sokakta, daha 18 yaşına gelmemiş 63 kız ve erkek çocuk işçinin 12 saat ve tam 12 saat, mesai ödenmeden çalıştırıldığı bir iplik fabrikası. Bu fabrikanın 4 ortağı var. Birinin adı İsrail. diğeri Muharrem. Öbürlerinin isimlerini bilmiyorum.

Daha önce bu fabrikada çocuk olmayan işçiler çalışıyordu. İşçiler sendika kurdular ve bir kısım haklarını aldılar. Fakat patron bir süre sonra bunların tümünü işten çıkardı. Sendikayı da böylece ortadan kaldırdı. Daha sonra bunların yerine çocuk işçi aldılar. Patron, giderek yemeği kaldırdı. Bunun üzerine bu çocuk işçiler çalışmadı ve yemeğin verilmesini istediler. Petron bunları da işten çıkardı. Şimdi ise, patron sömürü ve zulmünü kat kat arttırarak fabrikayı çalıştırmaya devam ediyor.

Şu anda fabrikada 63 işçi çalışıyor. Bunlardan sadece 3'ü 18 yaşından büyük. Bunlar, patronun adamı olan ustabaşı Sadık ve diğer iki usta, Cemil ve İbrahim. Diğer işçilerin tümü 13 ile 17 yaşları arasındaki çocuk işçiler. 24-25 tanesi kız. İki vardiya çalışıyorlar. Sabah 7 ve akşam 7. Ücretleri hiç denecek kadar az. İlk girene 150 lira haftalık, en yüksek ücret 200 ve 240 lira haftalık. Mesai parası yok. Patron işe alırken, her işçiye «12 saat çalışmayı ben kendi gönlümle istiyorum» diye bir kâğıt imzalatıyor. «Bizde böyle. Beğenmezsen kapıda bekleyen çok» diyor. Patron işçileri tatil günleri de çalıştırıyor. Yani haftada 48 saat değil tam 72 saat. Bayramlarda mesaiye kalmak mecburi. Aksi halde işçi işten atılıyor. Ramazan ayında ise, bir saatlik öğle paydosunu da kaldırdı.

Burada alabildiğine dayak, küfür ve baskı var. Ustabaşı ve ustalar her fırsatta işçileri tokatlıyor, küfrediyor ve işten atmakla tehdit ediyorlar. Bunun dışında bir de Kâğıthane Karakolunun baskısı var. Karakol patronlarla işbirliği halinde En ufak bir şeyde fabrikaya jandarmalar geliyor. Karakol Komutanı Orhan Başçavuş fabrikaya gelirse patron hemen işçilerden birini çağırıp çay yaptırıyor. Angarya çalıştırma alabildiğine. Patronun keyfi işleri de işçilere yaptırılır. İşçi, işinin haricinde işlerde çalıştırılır. hammallık yaptırılır. İşçilerin omuzları vara bere içinde.

Burada işgüvenliği denen birşey yoktur. Sık sık işçi atılır. Üç ustanın dışında 6 aylık bir işçiye pek rastlanmaz. İşçi 18 yaşına yaklaştı mı. hiçbir tazminat ödenmeden hemen çıkarılır. işçi hakkını istediği için atılmışsa, başka işe girmesi de önlenir. Bir süre önce Salim diye bir işçi usta tarafından tokatlanarak işten atılıyor. Sebep: Patronun söz verdiği iş elbiselerinin aylar geçtiği halde hâlâ verilmemesini hatırlatmak. Bu arkadaş Bomonti'ye girmek istedi. Fakat. bu patronun diğerine söylemesi üzerine oraya da almadılar.

Yemek, elbise. ayakkabı. ölüm. doğum ve benzeri sosyal haklardan hiçbiri yok. Hastalar viziteye çıkamaz. Fabrikada tentürdiyot dahi yoktur. Bunlar az gibi patron. kırılan veya bozulan aletlerin parasını da işçiden alıyor. İp sarmada kullanılan eski ve çürümüş iğler sık sık kırılır. Bunların parası işçinin haftalığından kesilir. Eskiyen iğneleri işçiden çıkarmak için patron bunları değiştirmez.

Bu son iki hafta içinde 8 arkadaş işten atıldı ve hiçbir tazminat ödenmedi. Bunların yerine alınan 8 işçi kaçak çalıştırılıyor. Bunları patron ancak bir iki ay sonra sigorta ettirecek. Yeni giren herkese aynı şeyi yapıyor.

...lerinin
...lesi!

rafından topluca işe alınırlar. Aralarında akrabalık, komşuluk ilişkileri vardır. Bu durum ustabaşının işçiler üzerinde hâkimiyet kurmasına yardım eder. Beğenmediği bir davranışını gördüğü bir kadın işçiyi babasına, kocasına, ağabeyine şikâyet ederek bir de evde dövdürtür.

Aynı aileden birkaç işçinin çalıştığı işyerlerinde patron, baskı yapmak için bu durumdan da yararlanır. İşten çıkarttığı bir işçinin ailesinin diğer fertlerinin de işine son verir. Bunu o aileyi katmerli olarak cezalandırmak, açlığa mahkûm etmek ve diğer işçilere gözdağı vermek için yapar. Fakat bu durum işçiler direnişe geçtikleri zaman mücadelenin kuvvetlenmesine yardım eder. Baskılara, haksızlıklara karşı çıkan bir işçiyi, o fabrikada çalışan ailesinin diğer fertleri ve akrabaları da izler.

ÇALIŞMA ŞARTLARI DAYANILMAZ HALDEDİR

Tekstil fabrikalarının çoğu işçi sağlığı bakımından en ilkel şartlara bile sahip değildir. İşçiler, genellikle güneşsiz, çok gürültülü ve sıcak yerlerde pamuk tozu yutarak, bir tezgahtan diğerine koşturarak bütün gün çalışırlar. Birçok fabrikada işçilerin paydoslarda dinlenecek yeri yoktur. Patronlar bu suretle de, işçilerin birarada bulunmalarını önlemeye çalışırlar. Bazı yerlerde ise, işçiler, pislik içinde ve yerlere konan tahtalar üzerinde paydoslarını geçirirler.

İşçilerin doktora çıkmak için vizite kâğıdı almaları bile zordur. Çoğu zaman işçiye. doktora gitmesi için izin verilmez. Sigorta doktoru ise, iki günden fazla istirahat vermez. İki günlük istirahat ücretsiz olduğu için, işçi çoğu zaman ücreti kesilmesin diye hasta hasta çalışmaya devam eder.

Birçok fabrikada sağlık kontrolu yapılmamaktadır. Yapıldığı yerlerde ise, bu kontrol, işçilerin verimli çalışabilecek durumda olup olmadıklarını tesbit içindir.

Eyüp'te bir tekstil fabrikasının önünde öğle tatillerinde dinlenen kadın isçlier.

Patronlar, bu kontrolların sonucunda verim alamayacaklarını tesbit ettikleri işçileri atmaktadırlar.

Çoğu işyerinde, özellikle küçük fabrikalarda yemek verilmez. İşçi ya evden yemek getirir, ya da zeytin ekmekle karın doyurur. Yemek çıkan bazı yerlerde ise, yemekler çok kötüdür.

Fabrikaların duvarlarına, alay eder gibi işçileri vereme ve iş kazalarına karşı uyaran afişler asılmıştır. Ama iş kazalarını önlemek için hiçbir tedbir alınmaz. İşkazalarının çoğu, hele işçi küçük yaşta ise ve kaçak çalıştırılıyorsa, biraz sus payı verilerek örtbas edilir.

Kısaca söylenecek olursa hızlı çalışma temposuna bir de kötü iş şartları eklenince, işçilerin çoğu emekliliklerinden çok daha önce çalışamaz hale gelir.

KADINLARLA ÇOCUKLAR ÜZERİNDEKİ BASKI VE SÖMÜRÜ KATMERLİDİR

Bütün bu ağır baskı ve sömürü kadın ve çocuk işçiler üzerinde daha da katmerlidir. Dergimizin ikinci sayısında kadın işçilerin durumu geniş olarak anlatılmıştı.

Genellikle orta büyüklükteki işyerlerinde çalışan çocuklar 75 ilâ 200 lira arasında haftalık alırlar. Patronlar, dayak dahil, her türlü baskıyı çocuklara karşı daha da pervasızca uygularlar.

Patronlar için, çocuk işçi çalıştırmak çok kârlıdır. Çünkü, çocuklara hem daha az ücret öderler, hem de kaçak çalıştırarak vergi ödemekten kurtulurlar. Meselâ Topkapı Maltepe'deki Akel Kordela Fabrikası çok sayıda işçi çalıştıran işyerlerinden biridir. Fabrika Bölge Çalışma Müdürlüğü taafından teftiş edildiğinde işveren, çocuk işçileri bir odaya kilitlemekte ve gürültü yapmamaları için onları tehdit etmektedir.

ATELYELERDE DURUM

Tekstil atelye tipi üretime imkân veren bir işkoludur. İki üç tezgâh kuran hemen bir atelye açar. Atelyelerde genellikle çocuk işçi çalıştırılır. Buralarda çalışma şartları fabrikalara nisbetle daha da ağırdır. İşçiler 10-13 saat bodrumlarda kötü sağlık şartları altında çalıştırılır. Çırak olarak alınan çocuk işçilere patron, her işini gördürür. Bazan pazar izni bile kaldırılır. İşçilerin çoğu asgari ücretin çok altında bir ücretle çalışır.

Böyle işyerlerine sendikaların girmesi çok zordur. Birincisi işçiler dağınıktır, atelyeler belirli bölgelerde toplanmış olmasına rağmen, atelye sahipleri kendi aralarındaki rekabeti işçilere de aşılarlar. Bir atelyede çalışan işçiler, diğer atelyedekilerle rekabete girişirler. Bu, işçilerin birliğini köstekler. Sendika faaliyeti içinde olduğu anlaşılan işçi derhal işinden atılır. Bir direniş olsa atelye sahibi imalâtı durdurup, tüccardan iş alır. Ya da işyerini tamamen kapatır. gidip piyasada başka iş bulur.

İkincisi, mevcut sendikalar fazla aidat alamayacaklarını düşünerek küçük işyerlerinde teşkilâtlanmak istemezler. Ayrıca, buralarda yapacakları elverişsiz toplu sözleşmelerle «itibarlarının sarsılacağını» öne sürerler. Küçük işyerlerinde çalışan işçiler tamamen kendi kaderleriyle başbaşa bırakılmışlardır.

TEKSTİL SENDİKALARI PATRONLARIN YANINDA

İşkolunda iki büyük sendika faaliyet gösteriyor. Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası ve DİSK'e yeni katılan Tekstil Sendikası.

Teksif tam bir patron uşağı sendikasıdır. Başkanı AP milletvekili faşist Şevket Yılmaz olan sendika, silâhlı adamlar beslemekte, patronlardan ve devletten her türlü himayeyi görmektedir. Son grevler sırasında bu sendikanın işçi düşmanı yüzü bir kere daha ortaya çıktı. Sendika yöneticileri ve bunların fedaileri grevi desteklemeye gelen devrimcilere saldırdılar. İşçilerin devrimcilerle temasını önlemek için her çareye başvurdular.

Sarı Teksif toplu sözleşme görüşmeleri sırasında bazı işyerlerinde greve gitti. Aslında sendika, bu grevlerle mücadele isteyen işçilerin gözünü boyamaya çalıştı ve esas olarak stoklarını eritmek isteyen patronlara yardımcı oldu. Greve gidilen fabrikalar patronların bu ihtiyacına göre seçildi.

Tekstil Sendikasına gelince, onun da Teksif'ten pek farkı kalmamıştır. Tekstil'in reformcu yöneticileri toplu sözleşme görüşmeleri sırasında işçileri oyalamak için ellerinden geleni yaptılar. İşçiler, grevlerin başlatılması için sendikayı sürekli zorladılar. Bazı yerlerde Tekstil'in şubelerini basarak mücadeleyi başlatmalarını istediler. Sendikacılar ise, işçilerin mücadele azmini kırmaya çalıştılar. Sendika Başkanı Rıza Güven Sıkıyönetimin grevleri yasaklayan kararının «iyi niyetli» olduğunu dahi söyledi. Gene, Rıza Güven, Tekstil Sendikasının toplantısının sıkıyönetim tarafından yasaklanması üzerine verdiği demeçte, aslında bu toplantıyı işçilerin mücadelesini «kontrol» altına almak için düzenlediklerini söyledi ve kendilerini anlamadığı için sıkıyönetimden dert yandı.

TEKSİF VE TEKSTİL SENDİKALARI PATRONLARIN HAZIRLADIĞI SÖZLEŞMEYE İMZA BASTILAR

Nisan ayı başında Tekstil İşverenleri Sendikası ile Teksif ve Tekstil Sendikaları 60.000 işçiyi kapsayan toplu sözleşmeler imzaladılar. Her iki sendikanın da imzaladıkları sözleşmeler aynıdır. Sendikalar sıkıyönetimin baskısı altında patronların hazırladığı toplu sözleşmeye imza basarak işçi haklarını sattılar.

Reformcu Tekstil Sendikası yöneticileri şimdi parlak lâflarla yapılan sözleşmeyi işçilere hoş göstermeye çalışıyorlar. İşçiler ilk anda sendikacıların yarattığı havaya kapılarak iyi bir sözleşme yapıldığını sandılar. Fakat bu uzun sürmedi. İki-üç gün içinde işçiler aldatıldıklarını görmeye başladılar. İlk ortaya çıkan yalan, sözleşmenin Sendikacıların dediği gibi 28 aylık değil, 33 aylık olduğu idi. Sözleşme iki yıllık olması gerekirken, sendikacılar görüşmelerle geçen 5 aylık süreyi sözleşmeye dahil etmemişlerdi. Hayat pahalılığının her gün hızla arttığı şartlarda sendikaların aldığı 20 liralık yıllık ücret zammı işçilerin hiçbir derdine deva değildir. Yakacak parası olarak alınan 300 lira bugünkü fiyatlarla bir ton kömür almaya bile yetmez. Çocuk parasının 15 liradan 25 liraya çıkması da hiçbir anlam ifade etmez. Bugünü bırakalım, sözleşmenin hâlâ geçerli olacağı 1977 yılında bir işçi 25 liraya çocuğuna acaba ne alabilir?

İş kazasına uğrayan bir Tekstil işçisiyle konuşma

Topkapı Maltepe'deki Koyuncular Pamuk İplik Fabrikasında çalışırken, iş kazasında parmağını kaybetmiş bir işçi şunları anlatıyor:

«1962 senesi, 3 Ocak saat 10.30'du. Makinayı temizlerken, cereyanlar geldi. Makina açıkmış. Gitti parmak.»

«O zaman fabrikanın İşletme Müdürü Şükrü Vanlı idi. Hem de teknik müdür. Şimdi öldü, nüzül indi. Çok çekti. Yanında kalmaz ettikleri tabii. O şöyle oturuyor masa başında, müfettiş de var. Ben de ayakta duruyorum. «Ağabey, üç, beş kuruş para verin de, faydasını göreyim» dedim. «Sen açık bırakmışsın makinayı» dedi. Ayağını masaya uzatmış, oturuyor. Beş kuruş vermediler.»

Görüşmelere başlamadan önce hangi hakların istendiği işçilere açıklanmamıştı. Sendikalar şimdi ise, toplu sözleşmeyi lâf kalabalığına getirerek işçilerden gizlemeye çalışıyorlar. İşçiler her gün Tekstil Sendikasının şubelerine giderek gerçek durumu öğrenmek istiyorlar. Sendikacılar ise, işçileri tatmin edeck bir cevap veremiyor. Çünkü onlar, işçi haklarını alan bir sözleşme değil, patronları memnun eden bir sözleşme imzalamışlardır.

60.000 işçiye böyle bir sözleşmenin kabul ettirilmesinden Tekstil ve sarı Teksif Sendikası yöneticileri sorumludurlar. Sendikalar sözleşmeleri açıklamalı ve yaptıkları işin hesabını işçilere vermelidirler.

DEĞİŞEN BİR ŞEY YOK!

Bugün Tekstil işçilerinin durumunda değişen birşey yok. Hızla artan hayat pahalılığı karşısında istedikleri ücret artışlarını alamadılar. Boğaz tokluğuna çalışma devam ediyor. Birçok işyerinde patronlar sendikalara kendilerinin kabul ettirdikleri sözleşmelere dahi uymuyorlar. Asgari ücretten çalıştıracakları yeni işçiler almak için toplu işten atmalara hız veriyorlar.

10-12 saatlik işgünü devam ediyor. Çalışma şartlarında bir düzelme yok.

Kadın ve çocuklar üzerindeki baskı ve sömürü aynen devam ediyor.

Patronlar insafsız sömürü ve baskıyı sarı sendikalarla kolkola sürdürüyorlar.

TEKSTİL IŞCİLERİNİN DEVRİMCİ BİR SENDİKAYA İHTİYAÇLARI VARDIR

Gangster Teksif'in sarı yüzü iyice açığa çıktı, ilerici geçinen Tekstil Sendikasının da patronlarla uzlaştığı, sıkıyönetime yaranmak için neler yaptığı gözler önünde.

Tüm Dokuma-İş devrimci bir sendikaya büyük ihtiyaç duyulduğu bir sırada kurulmuştu. Fakat Epengle işçileri tarafından kurulan sendikanın yönetimine TSİP'li sendika ağaları çöreklendi. Onlar önce Epengle işçilerinin direnişini, sonra da sendikayı darmadağın ettiler.

Bugün Tekstil işçilerinin, haklarını gerçekten ve kararlılıkla savunacak, patronla yapılan pazarlıklara değil, işçilere güvenen ve işçilerin güvenini kazanmış devrimci bir sendikaya ihtiyaçları vardır. Tekstil işçilerinin mücadelesi gangster sendikacıların ya da reformist ve revizyonist sendika ağalarının eline terkedilemez. Devrimci işçiler böyle bir sendika yaratmak için vargüçleriyle çalışacaklardır.

HAKLARIMIZI MÜCADELEYLE KAZANABİLİRİZ

Tekstil işçileri kölece çalışma şartlarına boyun eğmeyeceklerdir. İşçilerin birliği ve mücadele azmi önünde yıkılmayacak engel yoktur. Yeter ki, işçiler birleşebilsin. Onlar bu mücadelede yalnız değiller. Bütün işçi sınıfı ve emekçi halkımız onlarla beraberdir.

Kahrolsun Sarı Sendikalar ve Patronlar!

İşten Atılmalara Son! Atılan Arkadaşlarımız Geri Alınsın! İşgüvenliği İstiyoruz!

8 Saatlik İşgünü Uygulansın!

Çalışma Şartları Düzeltilsin!

Kadın ve Çocuk İşçilere Yapılan Baskılara Son!

Grev Yasakları Kalksın!

Sıkıyönetim Kalksın!

Nobel işçileri: «Biz gücümüzü haklılığımızdan ve birliğimizden alırız!»

Nobel İlâç Fabrikası işçileri, 20.4.1975 günü ölüm orucuna başladılar.

İşçi arkadaşlar direnişi şöyle anlattılar:

«Bu fabrikada yıllarca tam köle gibi çalıştık. Ne cumartesi dediler, ne pazar. Devamlı zorla mesai yaptırdılar. Eve gittiğimizde parmağımızı kıpırdatacak halimiz kalmazdı. Aldığımız para da neydi diyeceksin. 400 - 500 lira. Kaç defa sendika sokmaya çalıştık ve her seferde kaç işçi arkadaşımız atıldı, hesabını unuttuk. Patron sendikalaşmamızı engellemek için her yola başvurdu, Sonunda iki sene kadar önce Atom İş'e girdik. Fakat baskılar, işten atılmalar yine devam etti. Ben, sekiz senedir çalışıyorum. Aldığım para 1000-1100 lirayı geçmez. Son olarak hamile bir arkadaşımızın çıkarılışı bardağı taşıran damla oldu.

«Patronun bu arkadaşımızı çıkartmasının sebebi şu: Yıllardır kendisi için köle gibi çalıştırdığı bu işçiye altı hafta doğum iznini, doğum parasını vermek istemiyor. Bunun üzerine hep birlikte direnişe geçtik. Direnişin ilk günü elebaşılık yaptıkları söylenerek 20 arkadaşımız daha işten atıldı. Direnişimize devam ettik. Arkasından da hepimizin atıldığını söylediler. Böylece yıllarca nefes almadan çalıştığımız bu fabrikanın önüne konduk. Ama bu haksızlığa boyun eğmeyeceğiz. Direnişimizi pazartesinden bu yana ölüm orucu şeklinde sürdürüyoruz. Şimdilik 13 arkadaşımız ölüm orucunda. Önümüzdeki hafta yeni katılanlar olacak. Biz kararlıyız. Bütün mücadele yollarını kullanacağız.»

İşçilerin kararlı direnişini kırmak isteyen patron, çok çeşitli yollara başvuruyor. Direnişin ilk günlerinde kapalı arabalarla yeni işçi sokup çalıştırmaya kalkıştı. Fakat sökmedi. İşçiler yeni işçilerin içeri alınmasını engellediler. Bunun üzerine polis işçilere saldırdı. Üç kız işçi dövüldü, hastaneye kaldırıldı. Çalışmaktan vazgeçen yeni işçiler zorla içeri sokuldu. Bu yeni işçiler, işçi kardeşlerinin ekmekleriyle oynadıklarını anlayıp ertesi gün işe gelmediler. Patron şimdi de siparişlerini İbrahim Etem, Deva gibi diğer ilâç fabrikalarında yaptırmaya çalışıyor.

Birkaç gün önce bütün işçileri işten attığını söyleyen patron, şimdi başka bir taktik uyguluyor. Eğer işbaşı yaparlarsa, hamile işçiyi doğuma kadar izinli sayıp maaşını evine yollayacağını, doğum izni ertesinde işbaşı yaptıracağını söylüyor. Fakat, ilk yaptığı 20 kişilik listeyi tekrar eleyip daha küçük bir grubu işten atacakmış! İşte son başvurduğu çare bu. Böl ve yönet taktiği.

Patron bir yandan işçilerin birliğini parçalamak için bu yeni «teklif»leri hazırlarken, bir yandan da sıkıyönetimden medet umuyor. Sıkıyönetimin ilâç fabrikalarında ve eczanelerdeki direnişlerin halk sağlığını tehdit ettiği gerekçesiyle sınırlayan kararına dayanarak mücadeleyi bastırmaya çalışıyor. Halk sağlığını asıl tehdit edenler, fabrikalarındaki işçileri haksız yere kapı önüne koyan ilâç patronları ve grevleri yasaklayan sıkıyönetimdir.

★ Nobel işçileri birliklerini bölmek için öne sürülen bütün tekliflere hep bir ağızdan hayır demelidirler.

★ Hiç kimsenin, aylarca işsiz kalmış da olsa, Nobel'de ekmek kavgası veren işçilerin ekmekleriyle oynamaya hakkı yoktur. Nobel işçilerini beş kuruş tazminatsız fabrika kapısının önüne koyan düzenle, aylarca fabrika kapılarında iş bekleyen işsizi açlığa mahkûm eden düzen, aynı sömürü düzenidir. Bu düzene karşı mücadele ortak olacaktır. İş arayan hiç kimse Nobel'e iş müracaatı yapmamalıdır!

★ Patronların zor durumda kaldıklarında nasıl birbirlerinin yardımına koştuklarını Nobel'de bir kere daha gördük. İbrahim Etem ve Deva işçileri bundan ders çıkarmalı ve Nobel patronunun siparişlerini yapmamalıdırlar. İşçi sınıfımız geçmişte böyle dayanışma örnekleri vermiştir. 1970 yılında Tarsus Çukurova Basma Fabrikası işçileri greve girdiğinde patron, siparişlerini, Bossa'da dokutmaya kalkıştı. Bossa işçileri, kumaşın yanına dokunan kaşeden grevdeki arkadaşlarının yerine çalıştırıldıklarını anlayıp işi bıraktılar. Destekleme grevine girdiler. Bu davranış, işçi sınıfımıza örnek olmalıdır.

★ Halâ sendikasız olan ve içerde çalışan işçiler, sayıları az da olsa, direnişi zayıflatmaktadırlar. Onlar, akıllarına koysunlar ki, şimdi yüzlerine gülen patron, en ufak bir anlaşmazlık çıktığında tekmeyi onlara da vurmaktan çekinmiyecektir. Hiçbir işçinin menfaati patrondan yana olamaz. Nobel işçileri, hâlen içerde çalışan işçileri de kendi safında mücadeleye çağırıyor.

Biz, gücümüzü haklılığımızdan ve birliğimizden alırız. Nobel işçileri haklı direnişlerini birlik halinde bütün istekleri kabul edilinceye kadar sürdürmeye kararlıdır.

NOBEL IŞÇILERIYLE BIR KONUŞMA:

«Güvenlik Kuvvetleri ve Polis patronların emrinde»

Soru: Patron ne gibi baskılar ve haksızlıklar yapıyor?

Cevap : «Her Cuma ve her ay bir işçiyi işten atıyordu. Hiç bir gerekçe göstermeden işinden memnun değilim diyordu sadece. Yani tazminatsız iş aktini feshediyordu. Yeni işe aldığı işçileri önce Kur'an'a el bastırıyordu. «Sendikaya girerseniz sizi hemen atarım» diyordu. Sendikaya girmeyenlere zam vaad ediyordu. Nitekim sendikaya girmeyenlere bir zam yaptı. Sendikaya girenlerin de iş aktini feshediyordu. Şimdi açlık grevinde olan Mensure Oymak isimli arkadaşımızı bir kere daha sendikaya girdi diye işten atmıştı. Sebebini sorduğumuzda bize verdiği cevap «suratı anarşiste benziyor» oldu.»

Soru : Hamile arkadaşı işten çıkarmaları ve direnişin başlaması nasıl oldu?

Cevap : «Doğrudan doğruya «artık seni işten çıkarıyorum,, ağırlaştın» dedi. Biz bu kanunsuzluk karşısında direnişe geçtik. Direnişin ikinci günü işveren vekili geldi, hepimizi tekrar işe almayı teklif etti. Yalnız patron hamile arkadaşımız için «onu aslâ işe almam, bir havâlet gibi dolaşmaktan başka bir şey yapmıyor» dedi. Direnişi biz işçiler başlattık ve hakkımızı alıncaya kadar da sürdürmeye kararlıyız.»

Soru : Patron direnişi kırmak için neler yaptı?

Cevap : «Sendikalı ve sendikasız işçileri bölmeye çalıştı. «Bunun üç ayla, üç sene arasında cezası var» diye yalan söyledi. Sendikasız işçiler buna kandılar. Çalışmaya başladılar. Şimdi direnişte 60 işçi var. 15 kişi kadar da çalışıyor. Ayrıca noterler getirdi, polis çağırdı. Polis «bu sizin yaptığınız kanunsuz» diye bize baskı yaptı. Onun yaptığı kanunsuz olmuyor da, niye bizimki oluyor? Polis, patron çağırınca hemen geliyor, biz çağırsak gelmez. Polis direnişimizi kırmaya çalıştı. Patron içeri yeni işçi almak istedi. Biz mani olduk. Çalışmak için gelen işçiye meseleyi anlattık. Onu ikna ettik. Fakat komiser üzerimize saldırdı. Bizi tekme tokat dövdü. Bazı arkadaşlar yaralandı. Güvenlik kuvvetleri, polis, patronların emrinde. Polisler sıkıyönetimden diyerek bir kâğıt gösterdiler. Bu kâğıt aslında Beşiktaş Komiserliği'ndendi. Bir sivil polis, megafonla bir sıkıyönetim bildirisi okudu. Bunun bizimle ilgisi yoktu. Eczacıların direnişi ile ilgili bildiri idi. Yani bizi aldatmak istediler.»

Soru: 1 Mayıstan ittibaren sıkıyönetim, bütün grev ve direnişleri izne bağladı. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Cevap : Bu bildiri, tabii haklı direnişleri kısıtlamak için çıkarıldı.

Nobel işçileri konuşmayı şu sözlerle bitirdiler:

«Haklı mücadelenizde sonuna kadar direneceğiz. Bütün gençlik ve devrimci kuruluşlar bizi destekliyor. DİSK hariç. İki yüz metre yakınımızda olmasına rağmen DİSK'ten bir ses çıkmadı. Bu bizde üzüntü yaratıyor.»

Nobel işçileri taleplerini şöyle sıraladılar: Sendika hürriyeti, iş güvenliği, işten atılan arkadaşlarının işe alınması...

İŞÇİ SINIFIMIZIN SARI SENDİKALARA KARŞI MUCADELESİ

Komili'deki Sömürü ve Baskılar

Komili, Silâhtar'da sabun ve zeytinyağı yapan bir fabrikadır. Burada 200 kadar işçi çalışmaktadır. İşyerinde, sarı sendika Tek - Gıda - İş teşkilâtlıdır. Bu sarı sendikanın tepeden inme atadığı işyeri temsilcileri, patronun has adamlarıdır. Patronun adamı olan bu temsilciler işçilerin dinlenmek için bir an bile durmalarına izin vermemekte, onları baskı altında her an çalıştırarak patrona yaranmaya çalışmaktadırlar. Son zamanlarda temsilciler, makinada çalıştırılmak üzere işe alınan bir işçiyi inşaatta çalıştırmaya kalkmışlardır. İş Kanununa göre, makinada çalışıtırılmak üzere işe alınan bir işçinin, inşaatta çalışması veya arabalara mal yükleyip indirmesi mümkün değildir.

Patronun ve ona yaranmaya çalışan sarı sendikanın temsilcilerinin hesabı, işçileri daha da ağır bir şekilde sömürebilmektir. Bugün inşaatta çalışan bir işçinin yevmiyesi 100 liradır. Patron ise asgari ücret ödeyerek aldığı işçileri, inşaat işinde çalıştırarak, karlarını artırmaya çalışmaktadır.

Diğer yandan Komili'nin patronu, işçilerin bütün haklı taleplerini ve ücret artışı isteklerini geri çevirmektedir. Patron yaptığı mala 11 lira zam alırken, işçiye beş kuruş zammı çok görmektedir.

Komili'nin patronu ayrıca yağ kısmında çalışan işçilere onbeş günlük mecburi izin vermiştir. Patron, buna neden olarak iş yokluğunu göstermektedir. Oysa bu tamamen yalandır. Patron kendisi kasten malı piyasaya sürmeyerek, mal darlığı yaratmaktadır. İşçilere de mecburi izin vererek, mal yokluğu kanaatini pekiştirmeye çalışmaktadır. Oysa bütün işçiler bilmektedirler ki, patron malları stok etmiştir. Mal darlığını bahane ederek zam istemektedir.

Milyonlar vuran patron, işçilere ise hiçbir haklarını vermemektedir. Komili'nin işçileri, vurguncu patrona karşı verdikleri mücadeleyi, sarı sendika Tek Gıda - İş'e ve onun patron uşağı temsilcilerine karşı verdikleri mücadele ile birleştirmelidirler.

Vida Madeni Eşyla Ltd. Şt. İşyerinde Grevin 100. Günü Kutlandi

25 kişilik bir işyeri olan fabrikada örgütlü olan sarı Metal - Iş, pastalı ve limonatalı kutlama töreninde boş lâf ve palavra dolu nutuklar attı. Sendika bir yandan işçilere «grevin 100 gün değil, 100 sene» bile sürebileceğini, «patrona yalvarılmayacağını» söylüyor. Bir yandan da patronla yaptığı görüşmelere işçi temsilcisi almıyor, patrondan alınan zamlardan işçileri yararlandıracağı yerde bunları sendikanın «masrafları» için kullanmayı tasarlıyor.

Fakat işçiler sendikanın içyüzünü görüyorlar. Sendika onları kolayca satamıyor, çünkü işçiler ne olup ne bittiğini anlamak istiyorlar. Patrona karşı direndikleri gibi sarı sendikaya karşı da direniyorlar. Fabrikadan bir işçi şöyle diyor: «Biz koynumuzda yılan besliyormuşuz da haberimiz yokmuş.» Sarı sendikalar hep böyle. Ya «ilerici yim» diyen DİSK ve ona bağlı diğer sendikalar ne yapıyorlar? Bak şu DİSK'in yaptığı işe... Tekstil işçilerini satıverdi saniyelik zaman içinde. Epengle işçilerinin durumunuda gördük. Demek istediğim, yaptığımız işin bilincine varsak, sendika, sarı da olsa bizi engelleyemez. Yeter ki elele verip omuz omuza olalım.»

Manyas işçileri köleci şartlara karşı mücadele ediyor

Ankara'da, Nuretin Manyas Lâstik Fabrikası işçileri, işe alınırken aşağıdaki mukavelenameyi imzalamak zorunda bırakılıyorlar:

«Nurettin Manyas İmalâthanesinde aşağıdaki mukavele şartları ile çalışacağım.

1 — İmalâthanede işveren vekili veyahut ustabaşının vereceği imalâtla ilgisi olan işleri itirazsız yapacağım.

2 — İmalâthanenin taahhüt işlerini aksatacak bir harekette bulunmayacağım. Bulunduğum takdirde bu yüzden imalâthanenin gördüğü veya göreceği zararı tazmin etmeyi kabul ediyorum.

3 — Müessese, deneme neticesinde yapacağım işe göre ücret takdirinde serbesttir. İstediği ücreti verebilir. Kabul edersem çalışırım. (Asgari ücretten az olamaz).

4 — Dikkatsizliğim yüzünden çalıştığım makine kırıldığı veya arıza yaptığı takdirde boş kaldığım günler için ücret talep etmiyeceğim.

5 — Mukavelem dolmadan işimi terkedersem yetiştirilme devrem için 10 yevmiye tutarında tazminat ödemeyi rücûu kabil olmamak üzere kabul ediyorum.

6 — Dikkatsizliğim, tedbirsizliğin kastım halinde makina kırdığım veya iş bozduğum zaman makinaya ve işe ait olan zararı tazmin edeceğim.

7 — Müessese ücretimi parça başı, saat ücreti, götürü, haftalık veya aylık olarak vermekte serbesttir. Buna ileride itiraz etmeyeceğim.

8 — İşime habersiz gelmediğim ilk gün için 2 yevmiye, ikinci gün için 3 yevmiye tazminat ödeyeceğim. 3 gün işime devam etmediğim takdirde 10 yevmiye tazminat ödeyerek işime son verilmesini kabul edeceğim.

9 — Fabrikadan alacağım ücretler brüt olacaktır. Bu ücretlerin içinde sigorta primi, maliyeye ödenecek vergiler, tasarruf bonusu dahildir. Yukarıda zikrettiğim resmî veya gayri resmî kesintiler çıktıktan sonra elime geçecek ücreti kabul ediyorum.

10 — Yukarıda hükümlere bağlı bulunan bu mukavele (........) günü sona erecek. 6 aylık olan bu mukavele devam edecek veya fesh edilecekse taraflar 15 gün evvel haberdar edilecek, müessesenin taahhüt işleri yapmasından dolayı işveren isterse işçinin 15 gün evvelki müracaatına rağmen mukaveleyi 3 ay uzatabilecektir.

11 — Anlaşmaya göre ücretim (.......)

12 — Müessese taahhüt işleri yapmaktadır Yapılan işlerin bedelleri bazan geç tahakkuk etmektedir Tahsilât gününde yapılmadığı aylarda, işçi ücretleri gününde ödenmediği takdirde bir itirazda bulunmayın. Müessesenin avans olarak vermis olduğu parayı almayı kabul ederim.

13 — Yemek parası bütün işçiler arasında müsavi şekilde taksim edilecek ve ay sonunda işverene ödenecektir.

14 — İşbu mukavele 1475 sayılı İş Kanununun 9 ve 11'inci maddelerine göre tanzim edilmiş ve tarafların rızası ile imza altına alınmıştır.»

İşçinin Adı, Soyadı

Ustabaşı İşçi Mümessili

İşte Manyas işçilerini zalim patron Nurettin Manyas'a köle eden şartlar bunlar. Manyas işçilerinin de belirttiği gibi, daha birçok fabrikada işçiler bu şartlar altında çalışmaktalar. Yukarıdaki mukavelename, Türkiye' de burjuva demokrasisi olduğunu ve işçi sınıfının referandum hakkını «Sendika seçme özgürlüğünü» elde etmiş bulunduğunu iddia edenlere en iyi cevaptır. Bırakalım referandum hakını, Manyas gibi bir çok fabrikada işçilerin en tabiî haklarını arayacak bir sendikaları da hi yoktur.

Manyas İşçilerinin Çağrısı

Manyas işçileri, patron zulmüne yeter diyorlar. Ve 1 Mayısa mücadele içinde giriyorlar. Onlar, dergimize yolladıkları aşağıdaki mektupla, çevre fabrikalardaki işçi kardeşlerini de ortak mücadeleye çağırmaktadırlar:

«Biz Ankara'da Nurettin Manyas Lâstik Fabrikası işçileriyiz. Fabrikada yüz elli civarında işçi çalışmaktadır. Patron Nurettin Manyas işe aldığı işçileri üç, dört aydan fazla çalıştırmamakta ve işten atmaktadır. Bu şekilde işten attığı işçiye para da vermemektedir.

Ayrıca patron bizden sigorta primi, maliye vergisi, tasarruf bonosu diyerek para kesmesine rağmen, bunları yerine ödememekte ve cebine atmaktadır.

Fabrikada iş güvenliği yok tur. Vardiya usulü çalışmamıza rağmen sekiz saatin çok üstünde çalışmaktayız. Patron ücretlerimizi keyfine göre parça başına veya saat ücreti olarak ver mektedir. Zaten bir müddet son ra işten çıkartmakta, paramızı hiç vermemektedir.

İşçinin alın terinden keserek ensesini kalınlaştıran, göbeğini şişiren patronlara bir çıt sözümüz var.

Bizler haklarımızı patrona el açıp boyun bükerek değil, mücadele ederek alacağımız bilincine vardık. Bundan sonra haklarımız için mücadele edeceğiz. Gerek bizim fabrikadaki, gerekse çevremizdeki fabrika ve işyerlerindeki işçi kardeşlerimizi ortak mücadeleye çağırıyoruz. Zira bizim fabrikadaki durum çevremizdeki birçok işyerinde de aynıdır.

Kardeşler,

Aşağıdaki talepler etrafında birleşerek mücadele edelim.

1 — Geçmişteki ücretlerimiz hemen ödenmeli.

2 — Ücretler... aylık olarak ödenmeli, her ayın en geç üçünde işçilere verilmeli, asgarî ücret uygulanmalıdır.

3 — Eşit işe eşit ücret ödenmeli. Patronun keyfine göre işten atmalara son verilmelidir.

4 — Sigorta hakkımız tanınmalı, kesilen primler patronun cebine değil, yerine ödenmeli.

5 — İşyerinde iş güvenliği sağlanmalıdır.

6 — 8 saatlik iş günü uygulanmalı, angarya çalıştırmaya son verilmelidir.

Patronların zulmüne son vermek için BİRLEŞELİM!

YAŞASIN İŞÇİLERİN OMUZ OMUZA PATRONLARA KARŞI MÜCADELESİ!

KAHROLSUN PATRONLARIN DÜZENİ!

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ!»

Maden-İş Elektrometal İşçilerinin yanında yer almalıdır.

Silâhtar'daki Elektrometal fabrikasının Maden - İş'e üye 600 işçisi 380 günü aşkın bir süredir direniyorlar. Elektrometal işçileri bu mücadelelerinde, patronlara karşı kararlı tutumları ile bütün işçilere örnek oldular.

MADEN-İŞ, GREVİ DURDURMAYA ÇALIŞIYOR

Geçen hafta Elektrometal'in direnişi bir dönüm noktasına geldi. 19 Nisan 1975 günü sendikacılar ve işçi temsilcileri işçileri yemekhanede toplayarak, patronun ileri sürdüğü teklifleri işçilere ilettiler, işçilerin oyuna başvurdular.

Sendikacılar aracılığı ile patron şu şartları teklif etti: Saat ücretlerine 3 lira zam. Patron yeni toplu sözleşmenin grevin başladığı tarihden itibaren yürürlüğe girmesini reddediyor. patron, işçilerin eskiden elde ettiği bazı haklarda bile kısıntıya gitmeye çalışıyor. Meselâ yakacak parasını 1200 liradan 1000 liraya indirmeye kalkıyor.

Bu şartları duyan işçiler tepki gösterdiler. Ve bu şartların son derece aleyhlerine olduğunu söyleyerek oylamaya sunulmasına bile karşı çıktılar

Maden - İş sendikasının yetkilileri ise, bir tepki göstermediler. Tam tersine, «grev çok uzadı. bu işin sonu nereye varacak» diyerek, işçilerin moralini bozmaya, direnme azmini kırmaya ve böylece patronla uzlaşmaya çalışıyorlar.

BİR YILDIR, ATILMAK İÇİN Mİ DİRENDİK?

Patron, sendika yetkilileri ile yaptığı görüşmeler sonunda şunları söylüyor: «Uzun bir süreden beri fabrika çalışmadı, iş hacmi daraldı. Bu nedenle, işbaşı yaptıktan sonra 100 kadar işçiyi işten çıkartacağım.» Sendika yetkilileri ve temsilciler patronun bu tutumuna karşı çıkacakları yerde, «Nasıl olsa kendi rızası ile ayrılmak isteyenler var, onlara öncelik tanıyın» diyorlar. Sendikanın bu tutumu da işçilerin arasında haklı bir tepkiye yol açtı. Devrimci işçiler «patron bu fabrikadan kimseyi atamaz, biz bir yıldır atılmak için mi direndik» diyorlar

Patron yeni işçilerin ücret artışlarının asgari ücret olan 40 liranın üzerinde eklenmesini de kabul etmiyor. Böylece bir yıllık işçinin eline 3 lira zam ile brüt 1300 lira bir para geçecek Bu para kesintilerle 900 liraya iniyor.

Patron, el altından yeni işçilerle eski işçileri bölmeye ve birbirine düşürmeye çalışıyor. Oysa eski işçiler de sendikanın teklifinden memnun değildirler. Bir yıllık dişe diş bir mücadeleden sonra borç harç içinde kalan eski işçiler de saat ücretine 3 lira zammın gülünç olduğunu görüyorlar. Diğer yandan grevde geçen süre içindeki sosyal hakların da verilmemesi, eski işçilerin belini büküyor.

KAZANMAK İÇİN SIKILI BİR YUMRUK GİBİ!

Devrimci işçiler, grev çadırında, Silâhtar'da kahvelerde, rastladıkları her yerde, temsilcilerden, sendika yetkililerinden ve sendikaya yakın olan grev komitesi başkanından hesap soruyorlar «Sendika bizi satıyor, temsilciler aklınızı başınıza toplayın, siz bizim temsilcimizsiniz, sizi biz seçtik, bizim haklarımızı arayın» diyorlar. Devrimci bir işçi, grev çadırında uzlaşma taraftarı temsilciye şöyle diyor: «Grev bir savaş okuludur. Her savaşta bazı kayıplar olur. Önemli olan kararlı bir şekilde hedefe yürümektir.» Sonuna kadar, haklarımızı alana kadar greve devam edeceğiz, bize kimse engel olamaz.»

Eski işçiler, yeni işçiler birliklerini titizlikle korumalıdır. Patronun işçi sınıfının birliğini parçalamaya yönelen tutumlarına karşı uyanık olmalıdırlar. İşçiler uzlaşma arayan sendikayı ve sendika temsilcilerini sıkı bir şekilde denetlemelidirler. İşçiler, patronun işten atma tehditlerine karşı da uyanık olmalıdırlar. Zalim patronu Naki Erenyol'un Elektromental'in önce 100 kişiyi işten atmaya kalkması demek, ilerde bütün grevci işçileri işten atarak işçileri açlığa mahkûm etmesi demektir. İşçiler sıkılı bir yumruk gibi oldukları takdirde hangi patron işçi çıkarmaya cesaret edebilir?

MADEN-İŞ, İŞÇİLERİN MÜCADELESİNE KATILMALIDIR

Maden - İş sendikası yetki sahibi olduğu fabrikalarda patronlarla uzlaşmacı tutumu yüzünden her geçen gün devrimci işçilerin gözünde eski itibarını kaybediyor. Profilo'da işçilerden gördüğü tepki daha hafızalarda canlıdır. Elektrometal'de de uzlaşmacı tutumunu sürdürmesi, işçilerin davasına ağır zararlar verecektir. Maden - İş, binlerce işçinin onun devrimci olduğunu düşünerek saflarına koştuğunu iyi değerlendirmelidir. İşçiler haklı davalarını savunacak devrimci sendikalar istiyorlar.

Maden -İş Patronlarla uzlaşmayı bir yana bırakmalı, Elektrometal işçilerinin haklı mücadelesine katılmalıdır.

Yaşasın Elektrometal işçilerinin haklı direnişi.

koral yayınları

ibn'ül-ezrak
MERVANİ KÜRTLERİ TARİHİ
18 Lira
türkçesi:
m.e.bozarslan

İsteme Adresi: P.K. 907 İstanbul

BORA yayınları
1
ÇİN KOMÜNİST PARTİSİ KISA TARİHİ
Çıktı!
Fiyatı : 6 lira
Genel Dağıtım : TÜR - DA
Cağaloğlu yokuşu, Saadet İşhanı, Kat 4, No: 405. Cağaloğlu - İSTANBUL

12 Mart «Sosyalist»leri! İşçi sınıfını kandıramayacaksınız

★ «Eğer düşman bize saldırırsa, bu iyi bir şeydir, çünkü düşmanla aramıza kesin bir çizgi çektiğimizi gösterir. Eğer düşman bize şiddetle saldırır, bizi kapkara göstermeye çalışır ve bütün yaptıklarımızı kötülerse, bu daha da iyidir. Bu, yalnızca düşmanla aramızda kesin bir çizgi çekmekle kalmadığımızı, çalışmamızda önemli başarılar da sağlamış olduğumuzu gösterir.»

MAO ZEDUNG

DEVRİME İNANMAYAN, PROLETARYA ONDERLİGİNE NASİL İNANIR?

1 Mayıs, hepimizin bildiği gibi işçi sınıfının ve bütün dünya emekçilerinin uluslararası dayanışma ve mücadele günüdür. İşçi sınıfını burjuvazinin kölesi olarak tutmak isteyen revizyonizme karşı mücadele, 1 Mayısın bize bir kere daha hatırlattığı devrimci görevlerden biridir. Bu sayımızda, revizyonistlerin Marksistlere yönelttikleri bazı iftiralar üzerinde duracağız. Revizyonistler, yalan ve dolanla işçi sınıfı ve Marksizm düşmanı yüzlerini gizleyeceklerini sanıyorlar.

Revizyonistlerin İlke ve Kitle adlı yayın organları, yayınladıkları çeşitli yazılarla proleter devrimci harekete karşı hırçın bir saldırıya kalkıştılar. TSİP'in revizyonist elebaşıları, proleter devrimci yayın organlarına yönelen faşist saldırılar üzerine meydanı boş buldular ve eski tabiatları gereği fırsatı kaçırmadılar... Eleştiri şüphesiz her zaman yapılabilir. Fakat TSİP'in başındaki revizyonistlerin, özellikle faşist saldırıların artığı zamanlarda, sırtlarını bu saldırılara dayayarak boy göstermeleri hiç kimsenin gözünden kaçmamaktadır. Bu karakterleri, onları doğuran karından gelmektedir. 12 Martın «özgür» ortamında, faşizmle mücadele ederek değil, fakat faşizmin geniş hoşgörü ve teşviki altında dünyaya gözlerini açan bu hareket, elbette göbeğinden bağlı olduğu büyük burjuvazi tarafından desteklenmeye devam ederektir.

12 Mart yetmesi revizyonistlerin, faşist saldırılara dayanarak meydanın boş kalacağı umuduna kapılmaları boş bir hayaldir. Çünkü devrimciler, her şart altında seslerini duyurmuşlar ve bundan sonra da duyurmaya devam edeceklerdir. Revizyonisterin giriştiği saldırı, devrimci hareketimiz için olumlu bir şeydir. Eğer onlar bizi övecek olsalardı, yanlış yolda olduğumuzu anlar ve endişe duyardık.

★ KÖYLÜLÜĞÜN İNKÂRI PROLETARYA ÖNDERLİĞİNİN İNKÂRININ DİĞER YÜZÜDÜR

Bu sayımızda işçi sınıfının devrime fiilen önderlik etmesi üzerinde duracak ve 1972 yılında Proleter Devrimci Yıldız dergisinde çıkmış olan bir yazının bazı bölümlerini yayınlayacağız. İlke ve Kitle, yayınladıkları çeşitli yazılarda, proleter devrimci hareketin işçi sınıfının önderliğini reddettiğini, işçi sınıfına inanmadığını ve köylü devrimciliği yaptığını vb. ileri sürdü. Onlar, bu iddialarını köylük alanları temel çalışma alanı ve köylülüğü temel güç olarak kabul etmemize dayandırıyorlar.

Bugün Türkiye'de köylülüğün temel güç olması, Türkiye'nin geri toplum yapısının ve içinde bulunduğu devrim aşamasının bir sonucudur. İşçi sınıfı, önderlik görevini, ancak nüfusumuzun önemli bir çoğunluğunu oluşturan geniş köylü yığınlarını devrim younda seferber ederek yerine getirebilir. İşçi sınıfının önderliği, bir gevezelik konusu ve işçi sınıfı düşmanlığını gizlemeye yarayan bir maske değildir. Köylülüğün demokratik devrimdeki rolünü inkâr edenler, demokratik devrimin, özünde bir köylü devrimi olduğunu inkâr edenler, en başta proletaryanın önderliğini inkâr etmiş olurlar.

★ İŞÇİ SINIFININ TERKEDİLMESİ DEVRİME YAN ÇİZMENİN TEORİSİDİR

Revizyonistler, köylülüğün temel güç olmasını, işçi sınıfının ve şehirlerdeki mücadelenen terkedilmesi olarak göstermeye çalışıyorlar. Bazi revizyonistler de, aynı yalana başvurarak, proleter devrimcierin işçi sınıflarının «fiili» önderliğini savunmadıklarını iddia ettiler. Oysa Proleter devrimci hareket, başından beri proletaryanın ideolojik, siyasi ve örgütsel önderliğini savundu ve demokratik devrimin kaıcı zaferlere ulaşmasının buna bağlı olduğunu belirtti. İşçi sınıfının önderliği proletarya kitlesinden kopuk üç-beş aydının, köylük bölgelerde işçi sınıfı namına maceralara girişmesi demek değildir. İşçi köylü ittifakı ve işçi sınıfının önderliği kâğıt üzerine güzel bir sözden ibaret olmayıp, maddi bir temele, sınıf gerçeğine dayanır. Hele Türkiye gibi bir ülkede, işçi sınıfının ve şehirlerin terkedilmesi teorisi, devrime yan çizmek ve işçi-köykü ittifakını reddetmekten başka bir anlama gelmez. Proleterya hareketi, bu gibi görüşlerle devamlı olarak mücadele etmiş ve bu görüşleri daima mahkum etmiştir.

★ İŞÇİ SINIFIMIZIN GÜCÜ

İşçi sınıfımız, sayısı, yoğunluğu ve belli merkezlerde toplanması bakımlarından diğer yarı-sömürge ülkelerin işçi sınıflarının bir çoğundan daha güçlüdür. Bugün yurdumuzda üç milyonu geçen bir işçi sınıfı vardır. Işçi sınıfımızın önemli bir kısmı 500den fazla işçinin çalıştığı büyük işletmelerde yoğunlaşmıştır. İşçi sınıfımızın yarıdan çoğu İstanbul - İzmit bölgesinde, geri kalanın büyük kısmı ise birkaç büyük sanayi merkezinde toplanmış bulunmaktadır. Diğer taraftan yurdumuz proletaryasının yüzyılı geçen bir mücadele tarihi vardır. İşçi sınıfımızın devrimci Marksist hareketinin ve örgütlenmesinin tarihi ise yarım yüzyılı aşmaktadır. İşçi yığınları, özellikle son on beş yıl içinde yığınlar halinde ekonomik ve demokratik mücadelelere girişmiştir. Bu mücadeler, yüzbinlerce işçinin katıldığı 15 - 16 Haziran 1970 hareketinde doruğuna

İşçi Sınıfı ve Toprak Devrimi

(Proleter Devrimci Yıldız, sayı 11, Nisan 1972 «Toprak Devrimi (3) başlıklı yazıdan)

TSİP revizyonistlerinin, kendi deyişleriy le «finans kapital» gazetelerinde «sosyalist lik», yaptıkları 12 Mart faşizmi şartlarında, proleter devrimcileri fikirlerini legal gazete dergilerde yazmak olanaklarından yoksundu. (Bu olanaklar, bugün de ancak faşist saldırıları göğüsleyerek kullanılabilmektedir.) Bu durumdan yararlanan İlke ve Kitle dergileri, proleter devrimcilerin görüşlerini istedikleri gibi tahrif etmekte ve yalanlara sarılmaktadırlar. Aşağıdaki yazı, 1972 yılında Almanya'da çıkan Proleter Devrimci Yıldız dergisinde yayınlanmıştır ve işçi sınıfımızın demokratik devrimdeki rolünü ele almaktadır. TSİP revizyonistlerinin iftiralarını ortaya koyan ve yayınlanma imkânı bulunamamış yazıları ilerdeki sayılarımızda da sunmaya devam edeceğiz.

Geri bir ülkenin emperyalist boyunduruk altına girmesi, iki yönlü bir gelişmeye yol açmaktadır. Bir yandan o ülkedeki feodal ilişkiler bir krize uğruyor ve çözülüyor, diğer yandan emperyalizme bağımlı durum, feodal ilişkilerin tamamen tasfiyesini de önlüyor, o ülkeyi geriliğe, yoksulluk ve sefalete mahkûm ediyor. Türkiye'nin yakın tarihi, bu gelişmenin tarihidir. Bu gelişme içinde işçi sınıfımız da sayıca artmakta ve güçlenmektedir.

Bu gelişme karşısında iki önemli yanlış tutuma rastlıyoruz.

BİRİNCİSİ, Türkiye'nin kapitalistleşmekte olduğu ve üretim güçlerindeki gelişmenin sosyalist devrimin şartlarını hazırladığı, bu gelişmeyi daha da teşvik ederek şartların olgunlaşmasını beklemek gerektiği şeklinde özetlenecek olan tutumdur. Şüphesiz ki bu tutam, Menşevilik bir tutumdur. Avrupa'nın eski revizyonistlerinin tutumudur. Aren - Boran oportünistlerinin düşüncesinin temeli budur. İdris Küçükömer ve Ali Gevgilili gibi «İdeologların» tahlillerinde görüldüğü gibi, bunlar emperyalizmin hakimiyetini açıkça faydalı olarak göstermekten, dolayısıyla bu hakimiyeti haklı çıkarmaya gayret etmekten başka bir şey yapmıyorlar.

Sömürgeciler, Afrika'ya medeniyet ve sıtma ilâcı götürerek Afrika halklarını kalkındırdıkları gibi alçakça iddialarla, sömürülerini haklı çıkarmaya çalışıyorlardı. Bunlar da aynı şeyi, daha ince ve daha çapraşık teorilerle yapmaya çalışıyorlar. Bunların, halkımızı köleliğe mahkûm etmek çabalarıyla, Troçkistlerin bütün devrim aşamalarını ve ittifaklarr reddedip, sözümona «Sosyalist devrim» yapmak tezleri birbirine karışıyor. İhanet akımları, bir çok noktada buluşur ve aslında halkın kurtuluşuna karşı tek bir akım oluştururlar.

İKİNCİSİ hatalı tutum ise, Türkiye'nin milli - demokratik devrim aşamasında olduğunu ve halk savaşı yolunu haklı çıkarmak için, feodal ilişkileri mümkün olduğu kadar kuvvetli gösterme çabasıdır. Yarı - sömürü, yarı - feodal bir ülke olan Türkiye'nin önündeki devrim, milli demokratik devrimdir. Nüfusun büyük çoğunluğunu meydana getiren geniş köylü yığınlarınm geri bir tarım ekonomisi içinde, feodal ve yarı - feodal baskılar altında yaşadığı yurdumuzda, milli - demokratik devrimin özü, toprak devrimidir, yani köylünün hürriyet ve toprağa kavuşmasıdır. Bu halkayı kavrayarak, geniş köylü yığınlarını proletarya önderliğinde halk savaşına seferber edebilir, gerici hakim sınıfların iktidarını parça parça yıkarak halkın iktidarını kurabilir, bu gelişme içinde emperyalizmi de tasfiye edebiliriz.

Bu stratejiyi haklı çıkarmak için gerçeği çarpıtmaya, feodal ilişkileri mümkün olduğu kadar kuvvetli ve işçi sınıfımızı mümkün olduğu kadar zayıf ve geri göstermeye ihtiyaç yoktur. «Gerçek, devrimcidir.» Gerçeğe yü.. çevirip kafasındaki hayal veya modelleri onun yerine koymaya çabalayanlar, kitleleri ellerinden geldiği kadar yanıltmaktan, yenilgilere uğratmaktan ve devrime zarar vermekten başka bir şey yapmazlar. Türkiye'nin toplumsal yapısını mümkün olduğu kadar eski, yarısömürge Çin'e benzer göstermeye çalışanlar, bir kısım tenbelleridr. Bunlar, bu suretle Marksizm - Leninizmi Türkiye şartlarıyla kaynaştırmak zahmetinden kurtulacaklarını sanıyorlar. Oysa, dikkat edelim Mao Zedung yoldaş nasıl davranmıştır? O, Lenin'in yönettiği Büyük Ekim Devriminin yolunu izlerken, o zamanın Çin toplumunu Çarlık Rusyası ile aynı göstermek için gerçekleri çarpıtmaya mı çalıştı? Tam tersine Mao, Çin toplumunun somut bir tahlilini yaptı, Marksist - Leninist ihtilâlci teoriyi, yarı-sömürge yarı-feodal Çin şartlarıyla kaynaştırdı. Bizim yapmamız gereken de budur.

Bu durumda işçi sınıfının sayıca, yoğunluk ve örgütlenme açısından durumu, bizim devrimci mücadelemizde uygulayacağımız taktikleri etkileyen bir unsurdur. Bu unsur da, diğer bir çok etkenlerle beraber devrimimizin özelliklerini tayin edecektir. İşçi sınıfını zayıf ve geri göstermeye çalışan görüşler hiç şüphesiz gerici görüşlerdir. Hatta bunlar, fiiliyatta işçi - köylü ittifakını reddetmeye kadar işi vardırıyorlar. Halk şavaşını tek yanlı olarak köyden şehire getiren bir olay olarak ele alıyorlar. Bu yöntem, olayları çelişmeli ve çok yanlı olarak inceleyen diyaletik - Meteryalizmin zıddıdır, yani burjuva yöntemidir. Bazı iyi niyetli arkadaşlar, bunları gereğince kavrayamıyorlar, ama burjuvazi dahi, bütün dünyada elde ettiği tecrübelerle bazı noktaları görmekte ve tedbirlerini almaktadır. Meselâ İstanbul Sıkı Yönetim Komutanlığının son yaptığı «Fırtına - 1) tatbikatını ele alalım. Bu tatbikatın, faşistlerin deyişiyle «Cephe gerisinde», yani Türkiye proletaryasının yarısının yaşadığı en büyük sanayi merkezinde, başta işçi sınıfı olmak üzere halkın mücadelesini bastırmak için hazırlanan bir tatbikat olduğu açıkça anlaşılıyor.

Mao Zedung'un tutumuna bakalım. Acaba o, devrimin esas olarak köylük bölgelerden gelişeceğini ispatlarken, işçi sınıfına karşı kıskanç bir tavır mı takınıyor? Tam tersine Mao, Çin'de işçi sınıfının geliştiğini, devrime önder olacak yetenekte bir sınıf olduğunu, Çin proletaryasının yoğun bir şekilde bir kaç sanayi merkezinde ve büyük işletmelerde toplandığını belirtiyor ve bu durumu Çin devrimi için önemli bir avantaj olarak ele alıyor. Bize de aynı görüş açısı hakim olmalıdır. Türkiye'de proletaryanın sayıca, belli merkezlerde toplanma ve yoğunluk bakımından gelişmesi, devrimimiz için çok olumlu bir etkendir. Çünkü, proletarya bizim sınıfımızdır. tarihin en ilerici sınıfıdır, kendisiyle beraber bütün halkı ve bütün insanlığı kurtaracak olan sınıftır. Örgütlenme yeteneği, disiplini ve savaş gücü en yüksek olan sınıftır.

varmış ve proletaryanın gücünü ortaya koymuştur. Bütün bu gelişmeler içinde, işçi sınıfımızın sendikal örgütenmesi büyük yaygınlık kazanmıştır. Sendikalı işçi sayısı 1,5 milyon geçmiş, sigortalı işçilerin sayısı 2 milyona yaklaşmıştır. İşçi sınıfımız, mücadeleyle söke söke kazandığı haklarını, faşist saldırılara karşı kararlılıkla savunmuştur. İşçi sınıfımız, toplumumuzun en mücadeleci ve ileri sınıfı olarak geniş halk yığınlarına örnek olmaktadır.

★ RENİZYONİSTLERİN DEĞİRMENİNE SU TASIYANLAR

Şehirleri ve işçi sınıfını terketme teorisi işte böyle bir ülkede ileri sürülebilmektedir. Tasfiyeciler, şehirlerden ve işçi sınıfından kendilerine «revizyonizm» bulaşacağını ileri sürecek kadar ileri gidiyorlar ve işçi sınıfının revizyonizme hediye edilmesini savunuyorlardı. Bu görüşleri, onların aşırı sağcı özlerini ve revizyonizme hizmet eden karakterlerini de ortaya koymaktadır. Tasfiyeciler, tıpkı Lin Biao gibi, bir zaman Mao'nun adını dillerinden düşürmeyip, Mao'ya en sinsi saldırıları yönelttiler ve revizyonistlerin değirmenine su taşıdılar. Bunlar, köylük alanların temel çalışma alanı olmasını, tek yanlı burjufa kafası ile kavrıyorlardı. Onların bu kavrayışı ile revizyonistlerin Mao Zedung düşüncesine yüklemek istedikleri sahtekârca suçlamaların ne farkı vardır? Yurtdışında Doğu Berline yerleşmiş bulunan revizyonist dönekler, «Maoculuk, köylülerin şehirleri kuşatarak işçi sınıfına hücum etmesidir» gibi alçakça ve aptalca lâflar ederek devrimcileri kandıracaklarını sanmışlardı. Tasfiyecilerin, «şehirleri terketme» teorileri, bu gibi revizyonist yalanlara çanak tutmaktan başka bir işe yaramıyordu. Tasfiyeciler, revizyonizme yaptıkları bu hizmetlerin bedellerini bugün aldıkarı «aferin»lerle görüyorlar. TSİP revizyonistleri, Troçkist tasfiyecilerden «olumlu sağlıklı ve samimi unsurlar» vb. gibi övgülerle söz ediyorlar. Revizyonizm, daima maceracılığı körüklemiş ve maceracılık da daima revizyonizme hizmet etmiş ve ona dönüşmüştür. Tasfiyecilerin fikirleri, her yere revizyonistler tarafından taşınıyor ve her iki aşırı sağcı akım, devrimci hareket saldırılarında birbirlerinin çürük görüşlerini ödünç alıyorlar.

★ AŞIRI SAĞCILARIN BİRLEŞTİĞİ NOKTA: PROLETARYA ÖNDERLİĞİNİN REDDİ

Tasfiyecilerin şehirleri terketme teorisi, aslında işçi sınıfının terkedilmesi ve genel olarak kitlelerin terkedilmesi teorisiydi. Nitekim, onlar köylülüğü de tamamen terkettiler, çeşitli teorilerle toprak devrimini reddettiler. Onlar, şehirlerin köylük alanlardan kuşatılmasını, Merzifonlu Kara Mustafa Paşanın Viyana kuşatması gibi anlıyorlar ve köyle şehirdeki mücadelenin arasına duvar çekiyorlardı. Fakat en sonunda özet olarak «köylülüğün adam olmayacağı» şeklindeki toprak ağası görüşlerine ulaştılar. Maceracı anlayışları, karamsar ve kitlelere inancı olmayan revizyonist görüşlerden kaynaklanıyordu. Onların, revizyonistlerle her zaman paylaştıkları aşırı sağcı özleri buydu. Proleter devrimci harekete karşı tasfiyecilerin her yerde revizyonistlerle birleşmelerinin temelinde yatan da budur.

Gerek troçkist tasfiyeciler gerekse revizyonistler işçi sınıfının önderliğini reddetmektedirler. Tasfiyeciler, işçi sınıfının önderliiğni «ideolojik önderliğe» indiriyorlar ve ideolojik önderliği de talebelerden oluşan kendi ahbap çavuş çevrelerinin oluşturduğunu ileri sürüyorlardı. Revizyonistler ise, her şeyden önce, devrimi reddetmekle işçi sınıfı önderliğini ortadan kaldırmaktadırlar. Onlar işçi sınıfını bazı sendika ağaları aracılığıyla reformculuğun, parlamentoculuğun ve darbeciliğin peşine takmaya çalışıyorlar. Revizyonistler, işçi sınıfını burjuvazinin kontrol ettiği bir örgütlenme ve çalışma tarzı içine hapsetmeye kapana sokmaya çalışarak burjuvaziye hizmet ediyorlar. Revizyonizm burjuva kuyrukçuluğunun teorisidir ve burjuvazinin işçi sınıfı içindeki beşinci koludur. Devrimi reddeden revizyonistler bunun tabiî sonucu olarak işçi sınıfını temel müttefikinden yani köylülükten de koparmaya çabalıyorlar. «İşçi sınıfı önderliği» sözü köylülüğün devrimci rolünü kabul etmeyen revizyonistlerin ağzında bir sahtekârlık ve gevezelikten başka bir şey değildir. Müttefiki olmayan bir işçi sınıfı kime önderlik edecektir? Önderlik kavramı, her şeyden önce bir müttefiki gerektirir. Her türden revizyonist ve menşeviğin, devrimi ve işçi sınıfının önderliğini reddetmeleri yanında, köylülüğü de hor görmesi tabiidir.

Stalin ve köylü meselesi

İkinci Enternasyonal partilerin köylü sorununa karşı ilgisiz kalmaları, hattâ olumsuz tavır takınmaları, sadece Batıdaki gelişmenin özel şartlarıyla açıklanamaz. Bu, her şeyden önce, o partilerin, proletarya diktatörlüğüne inanmamalarıyla, devrimden korkmalarıyla ve proletaryayı iktidara yöneltmeyi düşünmemeleriyle açıklanabilir. Devrimden korkanlar, proleterleri iktidara götürmek istemeyenler, devrimde proletaryanın müteffikleri sorununa ilgi duymazlar. Böyleleri için müttefikler edinme sorunu, ilgi çekmeyen ve aktüel olmayan bir sorundur. İkinci Enternasyonal kahracanlarının, köylü sorununa karşı alaycı tavırıarı, kendi aralarında gerçek Marksizmin olumlu bir belirtisi kabul edilir. Gerçekte burada Marksizmin zerresi yoktur, çünkü proletarya devriminin arifesinde köylü sorunu kadar önemli bir soruna karşı ilgisizlik, proletarya diktatörlüğünü reddetmenin öteki yüzü, marksizme ihanetin şüphe götürmez bir belirtisidir.

ihanetin şüphe götürmez bir belirtisidir.» (STALİN, Leninizmin ilkeleri, Sol Yayınları İkinci baskı, s. 55, 56)

★ TSİP REVİZYONİSTLERİ «SOSYALİZMİ» BURJUVAZİ İÇİN ZARARSIZ HALE GETİRME CABASINDA

TSİP'in revizyonist yöneticileri, «sınıf mücadelesi» «işçi sınıfı» «sınıf anahtarı» gibı deyimleri durmadan tekrarlayarak kendilerini «işçi sınıfı sosyalisti» olarak yutturabileceklerini sanıyorlar. Oysa onların bütün yaptığı «sosyalizmi» hâkim sınıflar için zararsız hale getirmekten başka bir şey değildir. Fakat burjuvaziye yaptıkları bu hizmette o kadar toy ve acemi davranmaktadırlar ki, gerçek yüzleri çok çabuk açığa çıkmakta gaf üstüne gaf yaparak diğer revizyonistleri de tedirgin etmektedirler.

Lenin revizyonistler için şöyle diyordu:

«Marksizmden liberal burjuvazinin kabul edebileceği her şey alınmak isteniyor. Buna reformlar için mücadele, proletarya diktatörlüğü olmaksızın sınıf mücadelesi, «sosyalist ideallerin» genel olarak kabulü edilmesi ve kapitalizm yerine bir «yeni düzenin» geçirilmesi dahildir. Ve Marksizmin «yalnız» yaşayan ruhu, onun «yalnız» devrimci özü bir kenara atılmak isteniyor.» (Eserler Almanca, cilt 21 s. 216)

İşte TSİP revizyonistlerinin de yaptığı budur. Onlar, 12 Marttan beri faşizmin kabul ve himaye edebileceği bir «sosyalizm» savunuyorlar. Onların bütün görüşleri, devrimin reddedilmesi noktasına çıkıyor. Devrime inanmayanların, işçi sınıfına inanç ve işçi sınıfının önderliğinden söz etmeleri sahtekârlıktan başka bir şey değildir.

Bugün köylülüğün devrimci rolünün savunulması, işçi sınıfına, onun önderliğine, onun devrimci eylem kılavuzu Marksizme, özet olarak devrime inancın bir ifadesidir.

TSIP nasıl bir düzen istiyor ?

(Baştarafı 12. sayfada)

sın mücadelesi için giriştikleri karalama kampanyasını, Portekiz halkının mücadelesine de yöneltmektedirler.

TSİP revizyonistleri, Portekiz halkının NATO aleyhtarı gösterilerini küçük göstermek için ellerinden geleni yapıyorlar ve onu alayla küçümsüyorlar. Aslında bu gösterilere binlerce Portekizli katılmıştır. Ve Portekiz halkının emperyalizme karşı mücadele ruhunu ifade etmektedir. Kaldı ki, bir devrimci halktaki anti-emperyalist duygu zayıfsa bundan sadece üzüntü duyar ve bunu geliştirmek için mücadele eder. TSİP revizyonistleri ise anti — emperyalist gösterinin zayıflığını sevinç içinde anlatıyorlar.

TSİP revizyonistlerinin alay ettikleri sloganlar «NATO'nun kovulması», «Emperyalizme Hayır» sloganlarıdır. Bu sloganlar, halkımızın ve emperyalizmin ezdiği halkların mücadele sloganlarıdır. Bu sloganları on binlerce halkımız meydanlarda haykırmıştır ve bu uğurda şehitler vermiştir. Bu sloganlar şimdi de mücadelemizin sloganlarıdır.

Bir emperyaliste dayanılarak öbürüyle mücadele edilmez

TSİP revizyonistlerinin emperyalizme karşı mücadele konusundaki bu tutumları bütün ülkelerin revizyonistleri ile ortaktır. Revizyonizmin [illegible] Sovyet Sosyal emperyalistleri kurtuluş mücadelelerini «tehlikeli kıvılcımlar» olarak nitelemekte ve bunları söndürmeye çabalamaktadır. TSİP revizyonistleri de adımlarını onlara uyduruyorlar. Onlar NATO'cu revizyonist partileri göklere çıkarırken emperyalizme karşı halkların silahlı mücadelesine önderlik eden Marksist — Leninist partileri «provokatör»lükle suçlamaktadır. Onların bu tutumlarını bütün açıklığı ile başka bir yazıda ortaya koyacağız.

Ama dünya halkları emperyalistlerin ve revizyonistlerin engelleme çabalarına rağmen emperyalistlerle nasıl dövüşüleceğini gösteriyorlar. Kamboçya halkının zaferi bunun son bir örneğidir. TSİP revizyonistlerine kalsaydı, Kamboçya halkı elini kolunu bağlayıp oturmalıydı, emperyalistlere «koz vermemek için silâha sarılmamalıydı. Portekiz halkı da emperyalizme karşı amansız mücadele yolunu tutacaktır. Bunu hiç bir güç önleyemez.

TSİP revizyonistleri Portekiz hakkında şunları da yazıyorlar:

> «(...) Sovyetler Birliği'ne liman kolaylıkları sağlanırken ABD emperyalizmine karşı netleşen tutum ile ilgili haberler olumlu gelişmelerin müjdecisi olarak görülüyor»
> Kitle: sayı: 52, sayfa: 2)

Bu sözler, revizyonizmin bir ülkenin başına ne belalar açabileceğini gösteriyor. Bugün Sovyetler Birliği ABD ve Avrupa emperyalistleriyle pazarlıklar yaparak Portekiz'e sızmaya çalışmaktadır. Portekiz halkının sırtından emperyalistlerle anlaşmalara girişmektedir. Onların amacı Portekizi kendi yarı — sömürgeleri haline getirmektir. Türkiye ve Dünya halklarının tecrübesi, bir emperyaliste karşı mücadele ederken, başka bir emperyaliste dayanılarak zafer kazanılamayacağını göstermektedir. Proleter devrimcileri, hiç bir yabancı ülkeye imtiyaz tanımayan bir bağımsızlıktan yanadırlar. Halkların isteği de bu yöndedir. Öte yandan hiçbir gerçek sosyalist ülke başka ülkelerden Sovyetlerin Portekiz'den istediği gibi imtiyazlar istemiyor. Sosyalizmin karakterinde müdahalecilik ve tahakküm yoktur. Portekizdeki burjuva diktatörlüğünün Sovyet sosyal — emperyalistlerine imtiyazlar tanımasını «müjde» diye nitelemek devrimcilik değildir. TSİP revizyonistlerinin Portekiz halkının anti — emperyalist gösterilerine karşı çıkmasının bir amacı da halktaki bağımsızlık duygusunu köreltmektir. Çünkü bu duygu Sovyet sosyal — emperyalizminin de düşmanıdır.

TSİP revizyonistlerinin tutumu, revizyonizmin ve sosyal — emperyalizmin ülkemiz için «soyut» meseleler olmadığını bir kere daha gösteriyor. Aksine emperyalizme karşı mücadele revizyonizme karşı mücadeleden ayrılamaz. ABD emperyalizminin bütün dünyada gerilediği şartlarda sosyal — emperyalistler yeni nüfuz alanları kazanmaya çalışıyorlar. Bu bağımsızlık ve kurtuluş isteyen halklar için yeni tehlikeler yaratıyor. Bu tehlikeler bizim ülkemiz için de mevcuttur.

Portekiz ve Revizyonistler - 2

TSİP Nasıl Bir Düzen istiyor?

TSİP revizyonistleri, Portekiz'deki burjuva diktatörlüğünü «demokratik devrim» ve «sosyalizm yolu» diye göklere çıkarıyorlar. Her şeyi Sovyet sosyal - emperyalistlerinin menfaatleri açısından görenlerin bu tutumları, halkımıza yenilgi ve felâketten başka bir şey getiremez..

TSİP revizyonistleri, Portekiz'deki askeri darbeyi ve daha sonraki gelişmeleri göklere çıkararak nasıl bir «devrim» ve nasıl bir düzen istediklerini ortaya koydular. Onlar şöyle yazıyor:

«Portekiz devrimi, uluslararası işçi sınıfı hareketi ve dünya devrimci pratiğine oldukça zengin ve yeni deneyler kazandırmaktadır. Portekiz Komünist Partisi Genel Sekreteri Cunhal'in de söylediği gibi «Portekiz deneyinin en karakteristik özelliği halk hareketinin Silahlı Kuvvetler Hareketiyle ittifakıdır.»

«Bu özelliği anlamamakta ısrar edip, Portekiz gerçeklerinden kopuk mekanik devrim «stratejilerinde» direnen «goşist» grup ve grupçuklar...»

(Kitle sayı: 51, sayfa: 6)

«Portekiz'de demokratik devrimin bir çeşit garantisini meydana getiren silahlı kuvvetler hareketi.»

(İlke sayı: 15, sayfa: 21)

«Portekiz işçi sınıfının ve Partisinin bugünkü temel desteği devrimci subaylar.»

(Kitle sayı: 52, sayfa: 2)

Revizyonistler, işçi - köylü ittifakını reddediyorlar ve onun yerine Silahlı Kuvvetler Hareketiyle ittifakı koyuyorlar. Çünkü onlar, işçi ve köylülerin demokrasisini istemiyorlar. Tam tersine kendi burjuva kliklerinin halk üzerindeki diktatörlüğünün peşinde koşuyorlar. Revizyonistler, proleterya önderliğinde devrimi reddediyorlar, onu «mekanik» bulduklarını söylüyorlar. Çünkü onlar, bir kaç bakanlık koltuğu uğruna burjuva diktatörlüklerini «sosyalizm» olarak ilan etmeye hazırdırlar. Onlar devrimin «garantisi»ni halkta değil, Silahlı Kuvvetler Hareketinde arıyorlar. Çünkü onlar NATO'cu orduların darbelerine bel bağlamışlardır. Onların sözde «proletarya partileri»nin «temel desteği» proletarya değil, mazlum Afrika halklarına kan kusturan ve Portekiz halkını ezen ordudur.

Bütün bunlar, «proletaryanın bağımsızlığı», «proletaryanın önderliği», «proletarya partisi» gibi kavramların TSİP revizyonistlerinin ağızlarında nasıl birer yalan dolan haline getirildiğini göstermektedir. Onların dergilerinde, gazetelerinde sık sık Lenin'den, Marks'tan, Dimitrov'dan sözetmeleri işçilerden, köylülerden ve devrimcilerden gerçek yüzlerini gizlemek içindir.

DARBECİLİK VE «BARIŞÇI GEÇİŞ»

TSİP revizyonistleri, devrim yolunu karartmak için, «Portekiz deneyinin karakteristik özelliği»nden dem vuruyorlar. Aslında onlar, sadece Portekiz için bütün dünya ülkeleri ve Türkiye için aynı şeyi hayal ediyorlar. Zaten TSİP revizyonistlerinin mirasına kondukları Kıvılcımlı da darbeciliğini Türkiye'nin ve Türkiye ordusunun «orijinalliği» ile açıklamaya çalışıyordu.

Cunhal, PKP ile Silahlı Kuvvetler arasındaki ittifakın Portekiz'de «barışçı bir yol izlenmesi için elverişli koşullar» yarattığını söylüyor.

İşte revizyonistlerin Portekiz'den çıkardıkları «özel» ders budur. Ama bunda yeni olan bir şey yoktur. Bu, revizyonistlerin eskiden beri çiğnedikleri sakızdır. Halkların «barış içinde» sömürüye razı olmalarını öğütleyen bu tezler dünya halklarının devrim mücadeleleri tarafından mahkum edilmiş bulunuyor.

Revizyonistler teminat veriyor

TSİP revizyonistleri, PKP'nin, programından proletarya diktatörlüğünü çıkarmasını dahi övüyorlar. Şöyle yazıyorlar:

«Portekiz Komünist Partisi, «laf»larla devrimcilik yapılamayacağını» da bütün dünyaya gösterdi»

(Kitle sayı: 52, sayfa: 2)

PKP, emperyalistler ve yerli hakim sınıflar için bir tehlike teşkil etmediğini isbat etmek için, özünü asla savunmadığı proletarya diktatörlüğünün sözürden de vazgeçmiştir. TSİP revizyonistlerinin de her zaman yaptıkları iş budur.

PKP'nin son tutumunu da bu yüzden övüyorlar.

Ama revizyonistlerin bir «laf»tan ibaret saydıkları proletarya diktatörlüğü Marksizm - Leninizmin özüdür. Lenin Marksizmin bu özü, terkedildiği zaman, burjuvazinin Marks'ın heykellerini dikmeye hazır olduğunu belirtmiştir. Proletarya diktatörlüğünden vazgeçildiği takdirde, bütün emperyalistler ve işbirlikçileri kendi diktatörlüklerini «sosyalizm» diye adlandırmaya hazırdırlar. İşte, gerek PKP gerekse TSİP revizyonistleri sosyalizmi burjuvazi için kabul edilebilir hale getirmek üzere bu manevralara girişmektedirler.

Revizyonist grev kırıcıları

Şimdi TSİP revizyonistlerinin «lafta değil» gerçekten devrimcilik yaptığını öne sürdükleri Portekiz revizyonistlerinin ilk işlerinin ne olduğunu bizzat TSİP revizyonistlerinden dinleyelim:

«Nitekim, özgürlüğe susayan Portekiz işçilerinin sol darbeden bir kaç gün sonra başlattıkları grevleri Cunhal durdurdu. PKP lideri işçilere şöyle seslenmişti; 'Sınıfımızın iktidarını perçinleyinceye kadar, faşist solucanlara başlarını doğrultmak fırsatını ölünceye kadar vermemek için..'» «Grev dalgası durdu»

(Kitle sayı: 29, sayfa: 5)

İşte revizyonistlerin «mekanik» olmayan «devrimcilik»leri budur; Üç beş bakanlık koltuğu uğruna «özgürlüğe susayan» işçilerin grevlerini durdurmak. Oysa faşizmi ebediyen mezarına gömecek biricik güç kitlelerin gücüdür. Proletarya diktatörlüğü diye bir meselesi olmayanların elbette işçilerin seferber edilmesine de ihtiyaçları yoktur. Onların «pekiştirilmesi»nden sözettikleri iktidar ise burjuvazinin gerici diktatörlüğüdür.

Cunhal'ın grev kırıcı sesi, TSİP revizyonistlerinin CHP'yi yıpratmamak için PTT işçilerinin grevlerini bastırmaya çalışan seslerine ne kadar da benziyor, Kıbrıs müdahalesi sırasında TSİP revizyonistleri de tıpkı Portekiz'li kafadarları gibi yurdumuzdaki bütün grevlerin durdurulmasını istemişlerdi. Revizyonistler bütün ülkelerde özgürlüğe susayan halklara karşı grev kırıcılığı yapıyorlar.

Burjuvaziye demokrasi, halka diktatörlük

TSİP revizyonistleri, cuntanın yurt dışındaki işçilerin seçimlere katılmasını kısıtlamasını şöyle övüyorlar:

«Seçme hakkı.» yüzbinlerce Portekizlinin demokratlaşma sürecine katılmamış oldukları için bilinçli oy kullanamayacakları hesap edilerek sınırlandırılmıştır. Bu Komünist Partisi'nin kuşku ve isteklerine tamamen uygun bir karardır.»

(İlke. sayı: 15. sayfa: 21)

TSİP revizyonistleri, işçileri bastıran, NATO aleyhtarı gösterileri yasaklayan, devrimci partileri kapatan, devrimcileri hapislere dolduran cuntayı haklı göstermek için şunu yazıyorlar:

«Silahlı Kuvvetler Hareketi soyut kavramlara kapalıdır.»

(İlke, sayı: 15, sayfa: 20)

Bütün gericiler ve faşistler halkın demokratik haklarını ortadan kaldırırken, seçimleri yasaklarken aynen TSİP ve PKP revizyonistlerinin gerekçelerin öne sürmüşlerdir. Onlar da halkın kendi menfaatinin nerede olduğunu bilmediğini söyleyerek zulüm ve baskı uygulama hakkını kendilerine vermişlerdir. Revizyonistlerin «soyut özgürlükler» konusundaki vaazları Erim'in anayasal hakları halkımız için «lüks» ilan etmesini hatırlatmaktadır.

Kendi programlarında faşistler de dahil bütün sınıflara bol bol özgürlükler vadeden TSİP revizyonistleri, sıra halka gelince bu özgürlükleri kolayca «soyut» ilan ediverməktedirler. Onların Portekiz olayları karşısındaki tutumları, faşistlere verdikleri sözleri harfiyen tutacaklarını, halka vaadettiklerinin ise bir yalan dolandan ibaret olduğunu gösteriyor. TSİP revizyonistleri özledikleri düzenin işaretini şimdiden vermişlerdir. Onlar Epengle işçilerine de zorbalığı «sosyalizm» adına uyguladılar.

Emperyalizme kucak açanlar

TSİP revizyonistleri NATO aleyhtarı gösteriler için şöyle yazıyorlar:

«Portekiz'de herkes, bu gösterilerin karşı - devrime koz vereceğini ve emperyalist müdahaleye kucak açmak demek olduğunu biliyor» «Silahlı Kuvvetler Hareketi'nin gösterilerden vazgeçilmesi isteğine kendilerine Mao'cu adını veren MRPP olumsuz cevap verdi. Emperyalizmin ekmeğine yağ sürmeye kararlı, faşizme göz kırpan bu goşist grupçuk 500 kadar militanıyla bir gösteri düzenledi. Bütün Karşı - Devrimci Hareketleri Önlemekle Görevli Hareket Birlikleri (COPCON) gösterileri sakin bir şekilde izledi. Maoist grupçuk, «NATO'nun kovulması», «emperyalizme hayır» sloganlarını attıysa da, sokaktaki halktan hiç bir yankı bulmadı. Daha çok eğlenceli bir gösteri şeklinde seyredilen göstericiler, birlikler hiç bir olaya meydan vermeden dağılmak zorunda kaldılar.»

(Kitle. sayı: «6. sayfa: 4)

Revizyonistler, hangi müdahaleden sözediyorlar? Portekiz, NATO'ya bağlı Amerikan emperyalizminin tahakkümü altında bir ülkedir. Emperyalizm bizzat Portekiz'in içindedir. Emperyalizme karşı mücadele Portekiz ulusunun en tabii hakkıdır. Bağımsızlık ve demokrasi emperyalistler tarafından «uslu durma»nın bir mükafatı olarak bahşedilmeyecektir. Emperyalist tahakkümden kurtulmanın tek yolu halkın mücadelesidir. «Emperyalizme kucak açmak», işte bu mücadeleye karşı çıkmaktır. Gerçek «provokasyon» halkın emperyalizme karşı mücadelesini bastırmaya çalışmaktır. Gerçek provokatörler revizyonistlerdir. Onlar bugünkü yarı — sömürge durumun devam etmesini istemektedirler. Bu durumu değiştirecek halk hareketinden tıpkı emperyalistler gibi korkmaktadırlar.

TSİP revizyonistleri bu sözleri NATO filosunun Portekiz sularında manevralar yaptığı bir sırada yazıyorlar. Bu filo da Portekiz halkını tehdit etmek için oraya gelmiştir. Revizyonistler de gösterilere karşı çıkarken bu filonun amacına hizmet etmektedirler. Onlar her zaman, halkları emperyalistlerin ve faşistlerin terörü ile korkutmaya çalışmaktadırlar. Revizyonistler dünya halklarının emperyalizmine boyun eğmeyen tabiatını köreltmeye ve işbirlikçilerin teslimiyet ve kölelik ruhunu yaymaya çalışıyorlar.

TSİP revizyonistleri yurdumuzda da, halkın emperyalizme ve faşizme karşı aktif mücadelesini «provokasyon»la damgalamaktadırlar. Onlar, Dolmabahçe'de Amerikan askerlerini denize dökmek için yürüyen halkın önüne barikat kuran revizyonistlerin mirasçısıdırlar. Şimdi ise bizim halkımı-

(Devamı 11. sayfada)